

MAHALLENDEKİ POLİTİKACIYI ÖLDÜR

Sizinle oyunlar oynamaya geldik.

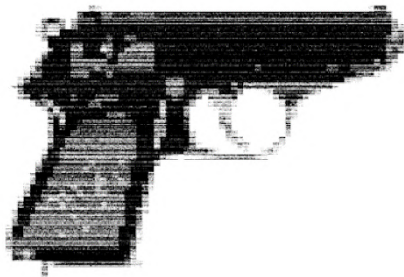
Dördüncü sayımızın oyunu şöyle: Bir politikacı seçin.

fanzin⁴

İÇİNDEKİLER

giriş konuşması	2
hatalar	6
kara dünya'nın şarkısı [şiir]	7
bayrak	12
demokrasi [deneme]	15
siyasi şiir [şiir]	24
ecevit ve reagen	26
staj günlüğü [şiir]	28
vatan için [şiir]	34
zabıt	38
taze zombiler [şiir]	44
<i>terreur</i> [hikâye]	46
genç serseriye öğütler [şiir]	51
kennedy	55
iletişim	56

giriş konuşması

(entartet – bir devlet propagandası)

Entartet. Almanca'da *yozlaşmış* anlamına geliyor. Genellikle Naziler'in, beğenmedikleri sanatçılar hakkında aleyhte propaganda yaparken kullandıkları bir terim. Dejenere. Yozlaşmış. Çürümüş. Kaşarlanmış. Picasso kaşarlanmış mıydı peki? Bilemiyoruz. Sadece resim yapıyordu. Hükümetin aleyhine ya da lehine değildi bu durum. Fakat sorun da buydu işte. Niçin lehine değildi? Madem lehine değildi, o halde aleyhineydi. Sovyet Sosyalistleri ile Nasyonal Sosyalistlerin kafaları benzer şekillerde çalışır bu bakımdan. Batı menşeli fikirler (*ideology*'ler) birbirlerinin ikiz kardeşleridir. Niçin? Çünkü onlar "Tanrıyı varsayım olarak almaya gerek duymazlar." Bu yüzden oranın devletleri, devletlerin hükümetleri aynı mantıkla hareket eder. Peki niçin savaşırılar? Onlara finans sağlayan herifler savaşmalarını istediği için.

Ama bizim meselelerimiz daha ciddi. Siyasetten, ekonomiden daha daha. Çünkü şu an Dünya'ya hâkim olan hiçbir şey bizde yok. Siyaset, para, mülk, makam, hiçbir şey! Fakat yine de Dünya'ya yaşamak için geldik. Biz neyiz? Yaşayıcılar mı, yaşamak için görevlendirilenler mi? Burada ne arıyoruz? Tanrıyı mı ayakta tutuyoruz? Biz balıklarız, okyanus da Tanrı mı? Yani biz bir iyilik yaptığımızda belki de onun bağırsakları daha iyi çalışmış oluyor ya da bir yetimi doyurduğunuzda onun kolesterolünü bir nebze dengelemiş filan mı oluyoruz? Tanrı çok mu yaşlandı? Çevremizde bütün bu olup bitenler bu yüzden mi? Bu dünyadan başka dünya olmadığı için de bütün yük bizim sırtımızda mı? Tanrı bizim sırtımıza atılmış kötürüm bir hasta gibi mi, babamız gibi yahut dedemiz? Bu yüzden mi bu kadar yasak koyuyor, bize reçete gibi kitaplar indiriyor? "Lanet olsun, zina etme! Ah, bir parmağımı daha kangrene kaptıracağım." Tanrı babayı üzmemeliyiz. Naziler çok üzmüş, biz üzmemelim.

Eğer böyle düşünüyorsak, Allah'tan başka birtakım 'tanrıları' ayakta tutmak için yaşıyoruz ve 'Tanrı'yı bir varsayım olarak almaya gerek duymuyoruz' demektir. Belki Nazileri, belki Picasso'yu, ya da başka bir tanrıyı. Bunun sebebi de dünyaya hâkim olduğunu düşündüğümüz o şeylerin bizde de olmasını içten içe istiyor oluşumuzdur.

Bilinmezlik ya hiçlik gibi gelir ya da üstün bir yere özlemi doğurur. Bilinmezlik şüpheyle beslenir. Bu şüphe insanın belini bükür. Olması gereken budur. Delilik, dahilik, sanat, intihar gibi tüm davranış ya da sonuçlar da bu sebepten doğar. Beli bükülen insan, üzerindeki bu yükü atarak kurtulmaya çalışır. Eğer kurtulamayacağını düşünüyor ya da artık kurtulmak istemez bir hâle geliyorsa, buradan hiçlik doğar. Bu da insanın daha çok 'dünya'ya, yani aşağı olana bel bağlamasına sebep olur. Bu hiçlik, onu daha da aşağı çeker. Ama eğer bu yükten kurtulabileceğini düşünüyorsa bir insan, belinin bükülmesi

onu daha güçlü bir hâle getirir. Bu yükü üzerinden atabilmek için elinden geleni yapar. Ve belki de kurtulur. Fakat üzerinden attığı yük, capcanlı bir şey olmalıdır. Aksi takdirde bir tür 'utopia' fikriyle kendisini uyuşturmuş olur kişi. Bu yüzden hamile bir kadın doğurduğu zaman ona 'kurtuldu' deriz. Ortaya capcanlı bir şey çıkaran bir kimse kurtulabilmiştir ancak. Yani doğuran doğrulabilir ancak.

Dünyadaki tüm varlıklar Allah'a ibadet eder. Tercih hakları yoktur. İçgüdüsel olarak bunu yaparlar. Yalnızca insan, iradesi sayesinde, Allah'a ya da başka bir şeye ibadet etmeyi seçebilir. Bu noktada 'şüphe', insanı bilinmezliğe götüren yegâne şey olur. Eğer Allah varlığını zâhiren kanıtlasaydı zaten irademiz olmazdı. Bu yüzden 'âyet' diyoruz.

Bu şüphenin, insanın belini büktüğünü; delilik, dahilik, sanat, din, intihar gibi şeylerin de bu şekilde ortaya çıktığını söyledik. Gelelim Allah dışında ibadet ettiğimiz diğer şeylere:

Put dediğimiz bu şeyler bir kere kendisine bel bağlandığı vakit, şüpheyi mahal vermemek için ellerinden geleni yapar. Mesela devlet putu. Halkı uyutmak ve uyuşturmak için yapmayacağı şey yoktur. (Sizi bir aptala çevirmek için şebeke sularına ve diğer sulara *Prozac* gibi antidepresanların ana maddelerinden olan florür aşılır. İnsanların kalpleriyle bağlandıkları din, sanat, spor gibi tüm şeyleri, kendi yaptıklarının üzerini örtmesi için gündem aracı olarak kullanır. Televizyonlardan huzur aşılır. Çünkü huzur, şüphesizliktir. Kendisine ibadet etmesini istediği insanların, başka bir şeye ibadet ettiğini gördüğü an, o diğer şeyi yok etmeye çalışır, eğer yok edilmeyecek ya da halkın güveninin sarsılmayacağı bir şeyse, o şeyin anlamını değiştirir.) Politikacılar şüpheyi azaltarak kendi otoritelerini sağlama almaya çalışır.

Şüphenin, insanın belini büktüğünü; delilik, dahilik, sanat, din, intihar gibi şeylerin de bu şekilde ortaya çıktığını söyledik. Politikacılar delilikten korkarlar, dahilerle alay ederler ve sanatçıları küçümserler. Fakat hangi deli, hangi dahi, hangi sanatçı?

Delilik, yüküne âşık birinin deliliğiye o kişiye *meczip* deriz; eğer yükünden kurtularak yükselmeyi hedef alan birinin deliliğiye, ona *mecnun* deriz. Dahilik, eğer yükünden kurtulamayacağını düşünerek, yeni yollar, yeni çakallıklar keşfetmenin peşine düşmüş birinin dahiliğiye, o kişiye *zeki* (yani zekânın biriktiği kişi) deriz. Bu insanın, biriken zekâsından başkalarına ihsan ederek (zekât vererek) arınması beklenir. Ancak bu şekilde zekâsını hayırlı bir şekilde kullanabilir. Meselâ hırsızlık yapan biri zekidir, akıllı değil. Fakat eğer dahilik, yükünden kurtulacağını bilen ve o güne dek zekâsını o yönde kullanan birinin dahiliğiye, ona *akıllı* deriz, *aklediyor* deriz. Sanatçı da eğer vadilerde hayal peşinde koşan, kendisine azgınlara tâbi olduğu biriye, ona *müteşair* deriz; ama eğer Allah'a ulaşmayı dileyen, o güne dek salih amel işleyen ve zulme itiraz eden biriye, ona *şair* deriz.

İşte bu mecnunlardan, akıllılardan ve müstesna şairlerden korkar politikacılar. Ama yok, ben böyle düşünmüyorum, bence Tanrı'yı biz ayakta tutuyoruz, bu yüzden onunla pazarlığa oturabiliriz, hatta onu yenebiliriz, oğlunu da öldürdük zaten, kendisini de yıldırabiliriz, bizler yaşamak için görevlendirilenleriz diyorsanız; yahut Tanrı'yı bir varsayım olarak almaya gerek yok, yaşayıp ölüyoruz işte, bizler yaşayıcılar diyorsanız

bu anlattıklarım boşuna tabii. O halde size şöyle şeyler söylemeliyim:

“Demek ki neymiş, Naziler Tanrı'yı hep çok üzmüş. Ve demek ki Picasso, Tanrı'yı sanatıyla, deliliğiyle ve dahiliğiyle iyileştirmiş. Biz de bunlardan birini seçebiliriz kendimize. Hadi, ne duruyorsunuz? Bükün belinizi, odun olmayın. Çevrenizde deli varsa utanın ondan. Sizin yüzünüzden delirmiştir çünkü. Siz de delirin. Tanrı ölüyor. Sanat... Sanata hiç bulaşmayın derim. Ama onun yerine kafanıza sıkabilirsiniz. Hadi, ne duruyorsunuz? Öldürün kendinizi, intihar edin. Arkanızda, edebî değeri olan bir intihar mektubu bırakmanıza gerek yok. Öldürün kendinizi gitsin. Dünyaya yaşamak için geldiniz. Öleceksiniz. E, o halde dünyaya ölmek için geldiniz. O halde bu yaşam değil, ölümdür. Ne duruyorsunuz, öldürün kendinizi, bu sayının ismini de *Kendini Öldür* koyalım.” Hayır, ona daha var.

Bizler yaşayıcılar değiliz. Yaşamak için görevlendirilenler hiç değiliz. Bizler insanız. Ancak insan olarak, hafifleyerek, yükselerek bir anlam ifade ederiz. Bizler dünyayı hâkimiyeti altına almaya çalışan hiçbir şeye sahip değiliz. Para, ün, şan, şöhret, siyaset, mal, mülk. Bizler mülksüzleriz. Bizler, tek hâkimin Allah olduğunu düşünenleriz. Bu yüzden hâkimiyet iddiasında bulunan her put, bizim karşımızdadır.

Madem yaşayıcılar ve yaşamak için görevlendirilenlere birkaç tavsiye verdik. Bir de dünyadayken zindandaymış gibi hissedenenler, ibadet için görevlendirilenler için birkaç kelâm edelim o halde:

İntihardan daha cüretkâr bir şey yapın. Tüm bu mikrobun sebebinin kökten kaldırın. Önce evi terk ettiniz, müteahhiti öldürerek; sonra parayı 'harcadınız', kapitalisti geberterek; sonra şarkıyı terk ettiniz, aydını vurarak; şimdi de dünya iktidarını yok edeceğiz, siyasetçiyle. Evet, politikacıları yok edin. Öldürün hepsini. Dördüncü sayımızın oyunu bu: Kendinize bir politikacı seçin. Evet, seçin. Onlara oy verin. Ve her seçim sonrası seçilen partinin üyelerini öldürmeye başlayın. Verdiğiniz oyları anlamlı kılın. Onlara halk olmanın, millet olmanın gücünü gösterin. Çünkü onlar sizi evlendirerek, size kaç çocuk yapmanız gerektiğini söyleyerek, sizi işe sokarak, sokamadıklarının oyalanabilmesi için her türlü şeyi (şans oyunları, kahvehaneler, üniversiteler) sağlayarak, bir yandan içki içilmesin derken diğer yandan içtiğiniz sulara dahi yatıştırıcılar katarak, bir yandan sigara içilmesin derken diğer yandan bacaları hayvanlar gibi tüten fabrikalara ruhsat vererek, sizi kandırarak, verginizi çalarak, kimliğinizi unutturmak için ellerinden geleni yaparak size icraatlerinin en güzellerini sundular. Öyleyse siz de gidip onlara oy verin. Öldürülecek milletvekili sayısını belirleyin. Hangi parti ne kadar milletvekili sokarsa meclise, o kadar ölüm olacak demektir. Fakat özellikle yerel seçimleri bekleyin. Esas o zaman mahallenizden bir sürü politikacı peydah olacak. Hazırlanın. Ve mahallenizdeki muhtardan, arka sokağınızdaki belediyecilere kadar, sizin oylarınızla gelmiş olan herkesi öldürün.

A.

**BUGÜN ALLAH
İÇİN NELER
YAPTI?**

HATALAR.

kara dünyanın şarkısı

birinci bap

Kaybolduğumuz gündür bu,       kaybettiğimiz
Yumruklarımızı bir blendra kaptırdığımız günün ertesi
Belki de y rimizi  p p kokladığımız kısrakın üzerinde
Dul ve fakat gebe öleceğimiz günün öncesi

      anamızdaki tüm kirli kanı emdik
Alkış tuttu halkımız, ah mızraklı barış!
 stikl l savaşıydı
En başarılı performansımız

Eskiden insanları tanımazdık       görmemiştik
K llerimizi eşelerdik külleri eşelemek
Sonra  Ğrenci olarak Tanrıcm ne işler başardık biz
Gece doğduk, oğul büyüdük, nice kızlar  pt k

Eskiden şüpheye düştük mü yatağımızın altında yatardık
yatağımızın altında yatardık bu topraklar bu topuklar
tahtakuruları, kimdi bu suçlular bu haklılar!
Bu yüzden
Beş ölçek pirinç hareketinde pek başarılı olamadık

Bu dünyadan çok daha sade ellerimiz vardı bizim
Bunca devrimin arasında hep eksik kalıyorduk
Tanrım bunu sen de söylemiştin:
Hep eksik kalıyorsunuz siz,
ondan, bu secdelerinizdeki uzun bekleyiş

Onlar, o zangoçlar parti orospusuydu
Herkesi baştan çıkartıp partiyi terk eden
Bu yüzden fransız ihtilâlinde başarılı oldu
Kara şapkalı baylar kara çarşafly karıları

Eskiden nevezuhurdık seyyitlerle bozkırlarda
Avuçlamaya çalışsak sığmıyordu ellerimize göğ
Sığamıyorduk kalıbımıza, kalktık dolandık bir iki
Anamızdaki tüm kirli kanı emdik
Demem o ki biz bu kemikleri bileedik de geldik
Gece doğduk çıplak öleceğiz ve işte söylüyoruz!

Biz ne yapılabilir ki'yi yaptık
Yeryüzünden bir taş sunduk insanlara
Onların panzehriydik biz kendimizin zehri
Sonra birden tüm bunların yarınını yaşamaya başladık

ikinci bap

Kaybolduğumuz gündür bu, çünkü kaybettiğimiz
Mahcubuz doğumumuzdan
Sadece öleceğimiz için var umudumuz
Kaybolduğumuz gün bu, kaybettiğimiz

Artık insanları tanıyoruz çünkü gördük
Ay ve Yıldızı gördük Orak ve Çekici gördük
Naylon ve asfalt. İsa ve nükleer bomba!
Allah'a inanan tüm o kararsız insanları gördük

Daha mutsuz olduklarına şahit olabilmek için
Onlar birbirlerini kontrol eder oldu gördük
Eve gitmeyen yollar yaptılar
Ve göz göze gelmeye cezalar verdiler gördük

İntihar artık bir sıvışma taktiğiymiş onlar için
Hata gibi görünen şeylerden korktular gördük
Paylaşmadıklarıyla böbürlendiler
Paylaştıkları kirliydi gördük

Her şey intihar edelim diye tasarlanmıştı
Binalar, metrolar ve mikrodalga fırınlar gördük
Kafamız bir yere takıldı o yüzden ölemiyoruz
Ölüm var ölüm var ölüm var gördük

Şimdi fikirlerimizi gizlemek için şapka takıyoruz
Çünkü bizler sessizlik yaratan idealistlerdik
Ve konuştuğumuz sanılmasın diye sakal biriktiriyoruz
Çünkü bizler sessizlik yaratan idealistlerdik

Anladık Rabbim
Tarih tekerrürden
Felek de bu yüzden
Çember ya zaten

Şimdi demokrasi makamında bir kâğıt yırtıyor muktedir
Ki bu da bir o kadar demokrasi demektir
Bizse Dahayı izliyoruz
Şimdi bizim tek faaliyetimiz esnemektir
Ve düşünüyoruz düşünüyoruz düşünüyoruz;

Kötü zamanlar bağlantılıdır; Detaylar boyunca ilerler
Gökte yalnızca bu var: Köleler ve fahişeler
ve bu kiliseler bu liseler
Ondandır zuhreder
Ya ne yüzden sanıyorsun bu uzun kâşâneler

Şimdi sosyal prensipler küçükdüşürmenin ahvâline
sinerek şuh vasıflarımızı yoketmektedir
Ne her günün ekonomisi ne de ihtiyarca ihtiyaçlarımız
bu sömürmenin davetine karşı koyabilmektedir

Çünkü bazen böyledir,
Rabbim,
bazen seni düşünmek için senden uzaklaşmamız gerekir.

üçüncü bap

Oğulun ovulması gereken yerleri var
Ve annenin anılması gereken isimleri
Sığamıyoruz sığacaksak bir tek oraya sığacağız
Kaybı bulacağımız gün bu, kaybı seveceğimiz

Artık Tanrıyı tanıyoruz çünkü bildik
Tanrı bize dedi ki:
Analiz etme asker! yerini bildir
Çeneni kapalı tut düşünmeyi bırak
Düşünmek seni ölüme hazırlamaz

Tanrım,
Çirkiniz ve henüz partinin başındayız
Ve bu geveze orospular ne kadar da idealist

Fakat bizler sessizlik yaratan idealistlerdik

Şimdi hiçbir şey hissetmiyoruz
Bu milyon kadar yılımızı aldı
Şimdiyse Tanrımız yahut Komutanımız
bize okyanusu göstererek Koşun diyor

Koşacağız
Gözlerimizin tüm mürekkebinin sildik
Koşacağız
Anamızdaki tüm kirli kanı emdik
Koşacağız
Bir de insansak
memnun edeceğiz seni!

Milli Eğitim Bakanlığı Başmüfettişlerinden Fethi İsfendiyaroglu, Köy Enstitüleri hakkında tuttuğu raporda diyor ki:

“3- Düziçi Köy Enstitüsünde, bayrağımızdaki ay-yıldız yerine orak-çekiç resmi çizilmiştir.”

GLOBAL DÜŞÜNÜP LOKAL HAREKET EDENLER LOKALI:

demokrasi

Önce aydınlarla başladı bu küresellik meseleleri. Ne zaman ki karşı tarafın bizden daha iyi işler yaptığını düşünmeye başladılar, o andan itibaren, menşei orada olan işlere burada şahit olduk. Cumhuriyet ilan edildi. Birinci Meclis lağvedildi. İnkılaplar yapıldı. Darbeler oldu.

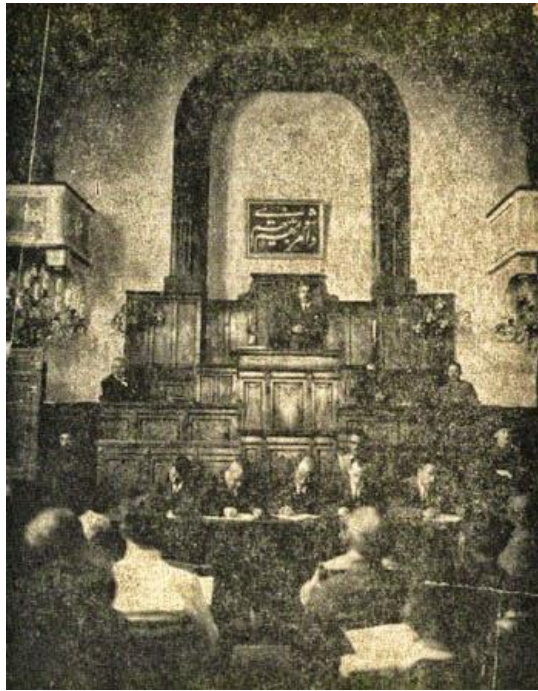
Serbest Piyasa 16. asırda, İnsan Hakları 19. asırda ilk adımlarını attı bu topraklara. Her ikisi de padişahların eliyle gerçekleşti. Demokrasinin bu topraklara girişinin ise 1923 olduğunu söyleyelim. Fakat esasında bu da eskilere, 1840'lara dayanmaktadır. (1922 yılında ortadan kalktığında Osmanlı'da çok partili bir demokrasi ve dolayısıyla parlamento vardı, seçimler yapılıyordu.) Gerçi İnsan Hakları meseleleri de 17-18'inci asırlara dayanıyor, fakat ilk esaslı adım Tanzimat. Zaten serbest piyasa meseleleri de Fatih'in İstanbul'u fethettiği günlere dayanıyor, fakat yine ilk esaslı adım Kanuni'nin Fransızlara verdiği kapitülasyonlardır.

Demokrasinin ilk esaslı adımı ise 1923'te Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından ilan edilen cumhuriyettir. Yani diğerlerinde olduğu gibi, demokrasi de tepeden inme bir şekilde girmiştir bu topraklara. Halkta buna dair hiçbir adım, istek, çaba yoktur. Osmanlı'yı, yaptığı 'demokratik' yenilikler yüzünden gâvurlukla suçlayan berâya, yani esas millet, aslı unsur, Türkler, İstiklâl Harbi'ni demokrasi gelsin diye yapmamıştır asla. İstiklâl Harbi, şeyhler, hocalar, İslâm kongreleri, İstiklâl Marşı, tekbir ve salavat ile kazanılmış, en nihayetinde de yeni devlet, bir İslâm Cumhuriyeti olarak kurulmuştur. Yazının, İnsan Hakları kısmında bahsettiğimiz Millet Sisteminde hâkim millet Müslümanlardır. Müslümanlar 'millet-i hâkime' olarak adlandırılmıştır. Gayrimüslimler, ehl-i kitap oldukları için Müslümanlara zimmetli olarak yaşamaktaydılar, yani millet-i

mahkûme idiler. Bu da Hazreti Peyamberin ve Hulefa-i Raşidînin uyguladıkları düzendir. Cumhuriyet de bu düzenle kurulmuştur. Aslı unsur olarak Türk, yani Sünnî Müslüman kabul edilmiştir. Bu yüzden "hâkimiyet milletindir." Bu yüzden hâkimiyet, millet-i hâkimenindir. Bu yüzden Müslüman Cumhuriyetinde, Müslümanın hâkim olduğu bir devlette yaşamak isteyen herkes -etnik bakımdan Türk veya değil- nüfus mübadeleleri döneminde buraya gelmiş, buradaki gayrimüslimler de -yine etnik bakımdan Türk bile olsalar, Hristiyan olan Karamanlar gibi- oraya gönderilmiştir. Çünkü artık devlete hâkim olan unsur Türk milletidir, Müslümanlardır. Bu düzende yaşamak istemeyen herkes buradan gitmiştir. Kalanların hakları da dış ülkeler tarafından güvence altına alınmıştır. Yani burada hâlâ yaşayan gayrimüslimlerin güvencesi Lozan'dır. Onlar Türk ordusuna, Türk polisine, Türk devletine güvenmez, onları istemez, bunun için beynelmilel yasalar onları güvence altına almıştır.

Türk devleti nedir? Türk devleti olsa olsa devlet-i millettir. Aksi takdirde Türk, o devleti kendi başında bulundurmaz. Yani hiçbir zaman devletin milleti yoktur, milletin devleti vardır Türkler için. Fakat bundan bahsedebilmek için öncelikle devlet ve millet kavramlarına bakmamız gerekiyor.

Devlet kelimesi Türkçede esasında 'talih, baht, kısmet' anlamına gelir. Ancak 17'inci asırda şimdiki mânâda devlet anlamını kazanmıştır. Bu yüzden Türk şiirinde neredeyse her zaman bu söz eski mânâsıyla zikredilir. Yani Kanuni, "Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi / Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi" derken bir çeşit şanstan söz eder. Bu yüzden "Başına devlet kuşu kondu" demek de aslında "Başına talih kuşu kondu" demekle aynı

Türkiye Büyük Millet Meclisi

şeydir. Bir Türk'ün, devletlû olmayı talihli olmakla özdeşleştirmesi de buraya dayanır. Osmanlı'da çiftçi, esnaf, asker veya memur (bürokrat) olabilen Türk, tüm bu meslekleri Allah'ın rızasını alabilmek için yapar. Bu yüzden devletlû olması da onun, Allah'ın rızasını alacağı, kelimetullahı yücelteceği bir talih sahası elde etmesinden gelir. Bir adamın, cihada katılmasını istemeyen yakınlarına Peygamber Efendimiz, "Niye onun cihada katılmasını istemediniz, belki de şehit olurdu?" demesi gibidir mesele. Türk kendini bu yüzden talihli hisseder. İhale kapacağını, sülalesini rahat ettireceğini düşündüğü için değil. Bu düşünce gâvur düşüncesidir, Romanist düşüncedir. Veyahut da tek mühim olan şeyin devlet olduğunu, devlet için her şeyin mübah olduğunu düşündüğü için de devlette çalışmayı talihlilik saymaz bir Türk. Bu da gâvurlaşmış Osmanlı hanedanının düşüncesidir, Makyavelist düşüncedir.

İslâm'da din asıldır, devlet ise onun fer'i olarak vardır. Çok fazla vasfı bulunmaz. Başlıca evsafı, orduyu düzenlemek, vergi toplamak, kanunun uygulanması için müsait ortamı sağlamak ve bunları yaparken şeffaf olmaktır. Bunların haricindeki hukuk, güvenlik, yardımlaşma, kamu işleri, eğitim gibi meseleler halk tarafından halledilir. *"İslâm devletinde özel hukuk alanı hukukçulara bırakılmıştır. Bu konuda devletin veya devlet başkanının görevi kanun yapmak değil kanuna bizzat uymak ve tebaayı uydurmaaktır."*

Devlet, dinin fer'i olarak vardır. Şer'i kanunlar uygulanır. Bir vali ya da hükümdar Allah'ın kitabı ile, onda bulamazsa Peygamberimizin sünneti ile hüküm verir. Eğer orada da bulamazsa kendi görüşüyle içtihat eder. Kanunlar bu şekilde vardır ve bu bağlamda uygulanırlar. Aksi, beynelmilel diplomasiyi esas alan Romanist (Laik) Hukuktur. Yani global düşünüp lokal hareket edenlerin hukukudur. Bu hukuk anlayışı Osmanlı'ya kapitülasyonlarla birlikte adım atmıştır. İlk örneği Karlofça Antlaşmasıdır.

Şimdilerde sıkça tekrar edilen "Allah devlete, millete zeval vermesin" sözünün aslı, "Allah devlet-i millete zeval vermesindir." Yani bir Türk, ancak milletin devletine biat eder. Devlet, milletin devleti olmaktan çıkar ise Türk'e düşen görev isyandır. Zalim sultana hak söz söylemenin en büyük cihat olduğu bildirilmiştir. Bu, İslâm amme hukukunun bir parçasıdır. İmam-ı Azam'a göre zalim ve fasığın imamlığı bâtıldır. Dolayısıyla aleyhine isyan gereklidir.

Sürekli tekrar edilen bir başka söz de "Ya devlet başa ya kuzgun leşe". Daha önce de dediğim gibi, devlet kelimesi talih anlamındadır. Yani burada ifade edilen şey, 'ya işimiz yaver gider ya da canımızı veririz'dir. Böyle olmasa bile, yani eğer bu ifadedeki devlet kelimesi, gerçekten devlet olarak şu an kullanılıyor olsa bile bu söz ikircikli bir durumu ifade etmez. Aksine, devletin başına geçilmesi gerektiğini ve devletin başına üşüşen o

kuzgunların derhal kovulması gerektiğini anlatır.

Haşr Sûresi, 7'inci ayette meâlen şöyle buyuruluyor: "Allah'ın, (fethedilen) ülkeler halkından Peygamberine verdiği ganimetler, Allah, Peygamber, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir ki bu şekilde o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşıp duran bir devlet hâline gelsin." Burada açıkça ifade edilmektedir. Eğer devletin başına kuzgunlar gibi devlete üşüşen bir tayfa gelirse, ona karşı Allah için isyan etmek haktır.

Ahi büyüklerinden olan Edebalı'nın Osman Gazi'ye verdiği nasihatı de bu şekilde düşünmek gerekir: "Ey oğul! Sabretmesini bil, vaktinden önce çiçek açmaz. Şunu da unutma; insanı yaşat ki devlet yaşasın!" Devlet, talihtir. Cümleyi bağlamından koparmadan anlayacak olursak, sabredildiği, insanı insan yapan eylemlerde bulunulduğu sürece işlerimiz ters gitmez, talihimiz yerinde olur.

Nisa Sûresi, 59'uncu ayette meâlen "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e itaat edin ve sizden olan ulu'l-emre (idarecilere) de" buyuruyor Cenâb-ı Allah. Buradan da "Ulu'l-emre itaat farzdır" cümlesi yayılmıştır halkın arasında. Buradan, kayıtsız şartsız bir itaat çıkarılamaz. Günah olan bir şeyi bir kimse emrederse, o emir dinlenmez. Bu kişi değil devlet başkanı, ana baba dahi olsa böyledir. Zira Lokman Sûresi bize, şirk haricinde ne olursa olsun ana babaya itaat etmemiz gerektiğini buyuruyor: "Eğer anan baban seni, hakkında bilgi sahibi olmadığın bir şeyi bana şirk koşman için zorlarsa o zaman onlara itaat etme. Onlarla dünyada iyi geçin ve bana yönelenlerin yoluna uy. Sonunda dönüşünüz elbet banadır. Böylece size yaptıklarınızı haber veriyorum."

Şimdilerde ters yüz edilmiş (bunun en büyük sebebi de dilimizi unutmamız, yani dinimizi unutmamızdır) tüm bu sözlerden tek bir Türk devleti tarifi çıkar, o da devlet-i millettir. Millet-i hâkimenin devleti olduğu sürece o devlete itaat edilir. Ve her Türk, böyle bir devleti başına getirmekle yükümlüdür. Sistemle uzlaşmaz. Peygamberimiz, "Eğer reis olmak istiyorsan bundan sonra senin sözünden çıkmayalım, ama gel şu davandan vazgeç" dediklerinde müşriklere, "Olur tabii. Madem sözümünden çıkmayacaksınız, sizi ben yavaş yavaş İslâm'a yöneltirim. Hem dini yayarım hem de kimsenin canına kastedilmemiş olur. Müfredata Kur'an eğitimi koyarım. İçki, kumar ve domuz eti yasağı getiririm. Şu kızlı erkekli kalan öğrenci evlerine de baskı yaparım" dememiştir şimdiki sözde muhafazakâr iktidar gibi. Ya da "Yöneticilerinizi iştin ve onlara itaat edin, velev ki zalim olsalar bile" dememiştir şimdiki Arap vaizler gibi. Bunu söyleyen bu adamlar, neden 1916'da Türk yöneticilerine karşı isyan ettiler o halde? İrkçiliklarından dolayı. Başka türlü bu iş mümkün değildi çünkü.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı, Türk'ün nasıl ki dini, dili ve milliyeti bir ise, devleti de bunun fer'i olarak hareket etmek mecburiyetindedir. Türk, onu buna icbar etmelidir.

Ziya Gökalp, Küçük Mecmua isimli mecmuasında şöyle söylüyor: "Saray hâkimse, millet bir esirler

kitlesinden, vatan bir mâlikânededen ibarettir; millet hâkimse, saray da o milletin bir memuru vaziyetine girer.”

Bazı milliyet teorileri, önce millî devletlerin kurulduğunu sonra milletlerin icat edildiğini söyler. Bu durum, Osmanlı'nın parçalanmasıyla ortaya çıkan 41 devlet için -birkaçı müstesna- ve diğer küçük devletler için geçerlidir. Meselâ tarihte bir Suriye, Irak, Filistin, Lübnan ülkelerinden ve milletlerinden bahsedilemez. Bu ülkeler Osmanlı'nın vilayeti olmaktan çıktığı andan itibaren müstemlekeleştirilmiş, akabinde oralarda devletler kurulmuş ve sonra da oranın halkı, milleti icat edilmeye çalışılmıştır. Meselâ 18'inci asrın Batum'u ile şimdinin Batum'u birbirinden tamamen farklı şeylerdir. Milletleri bambaşkadır. O dönemde kendisine Gürcü denmesini hakaret kabul eden ve Türk olduğunu, Müslüman olduğunu, asla Gürcü olmadığını ısrarla ifade eden bir millet vardır. Aynı şey Batı Trakya, Azerbaycan ve diğerleri için de geçerli. Bu yörelerin milletleri göç ettirilmiş, kalanlar ise sonradan icat edilmiş yahut asimile olmuştur. Bu sayede de oralardaki insanlar ne Türk düzeninin özlemine çekmişlerdir ne de bir Türk gibi, küfre karşı dimdik durabilmişlerdir.

Türkiye, bu topraklarda Türkleştikten, bu toprakları da Türkleştirdikten sonra, yani bir millet olup vatan elde ettikten sonra devletleşmiştir. Ne Göktürklerde ne Türebil'de (Bunlar hiçbir zaman kendilerine Türk dememiştir) ne de Hunlarda vardır böyle bir şey. Onlar göç etmiş, asla bir vatan sahibi olamamışlardır. Belirli bölgelerde toprakları olmuş, bu topraklar da hiçbir zaman onları milletleştirmemiştir. Yani ne dil ne edebiyat ne de musikî neşet edebilmiştir onlardan.

İslâmiyet öncesi Türk Edebiyatı denilen şey Çince'den yapılan çeviri metinlerden oluşmaktadır. İslâm'la tanışma şerefine erişmeden önceki dönemlerde bu insanların dili hiçbir şekilde edebiyat için yeterli değildi. Ta ki Yunus'a kadar. Yunus bu dili en başından tekellüm etti. Bu yüzden de bu dile Yunus Emre ile giriş yapılır. Yunus Emre'yi de Kur'an ve hadis bilmeden anlayabilmek imkânsızdır.

Yunus'la başlayan Türk lisanı, Türk'ü şekillendirmiş ve bunun üzerinden koca bir millet doğmuştur. Kur'an-ı Kerim'in nâzil olmasıyla birlikte il'ini bulan millet, dil'ini de bulabilmiştir. Buradan da kendi düzenini oluşturmuştur. Fütüvvet ehli kimselerin oluşturduğu bu Türk düzeni, millet sistemi ve devlet-i millet bu şekilde ortaya çıkmıştır. Bu düzen, Asr-ı saadet dışında, şimdiye kadar Dünya üzerinde yaşanmış, insanlar için en uygun düzendir. Kâfirlerin cenneti, müminlerin zindanı olan bu dünya hayatında, müminlerin bir an önce zindandan kurtulup O'na kavuşmayı arzuladığı, o zamana kadarki ömrünü de O'na ibadetle geçirdiği, tüm hayatını buna göre düzenlediği, malıyla, canıyla cihat ettiği hayat tarzı, en uygun şeklini Türk düzeni ile bulabilmiştir. Bu Türk düzeni, Osmanlı düzeni değildir. Osmanlı düzeni bir Emevî düzenidir, bir Endülüs düzenidir. Osmanlı

düzeninde, Emevî'de olduğu gibi, mümini ezme gayreti; Endülüs'te olduğu gibi de kâfirle anlaşma vardır. Türk düzeninde ise bu ikisinin de yeri yoktur. Türk düzeninde Müslümanlar kardeştir ve kendisi için istediğini kardeşi için de istemeyen hiç kimse iman etmiş sayılmaz. Küfür ise tek millettir ve dünyanın sonuna kadar ona karşı cihat bilmeyecektir.

Fatih Sultan Mehmet döneminden itibaren Osmanlı'nın bazı hükümleri kalıplaşır ve klasik bir Osmanlı düzeni (Türk düzeni değil) belirir. Ancak ahilerden onay alarak tahta çıkabilen Orhan Gazi ile ahileri saf dışı bırakan Kanuni artık birbirinden iyice uzaklaşmıştır. Fatih Sultan Mehmet, kendisini evrensel bir imparatorluğun, Roma kayserlerinin vârisi olarak görmektedir. Babası İkinci Murad, halkın arasında, camide cemaat arasında namaz kılıp saray kapısında halkın şikayetlerine kulak verirken, Fatih sarayda bile ancak belli başlı kimselere kendisiyle konuşma hakkı tanıyordu. Fatih Sultan Mehmet ilk kez Venediklilere ticaret serbestisi tanımıştır. Şehirlere, Müslüman halktan gayrimüslimlere gelebilecek kötü hareketleri önlemek için kolluk kuvvetlerini yerleştirmiş, otoritesi için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Halk için mâli bakımdan çok sert etkileri olacak kanunlar çıkarmıştır. Tekelciliği artırmış, tuz, sabun, mum gibi zaruri ihtiyaç ürünlerini tekelleştirmiştir. Âşıkpaşazâde bunları aslen bir İtalyan Yahudisi olan Vezir Hekim Ya'kub'un memlekete soktuğunu söyler. Fatih ayrıca yirmi bin köy ve mezrayı devlete mal etmiş ve timar sahiplerine dağıtmıştır. Daha sonra Celâli İsyanlarının çıkış noktası burası olacaktır. Fatih aynı zamanda vakıfları ve emlakı devletleştirmiştir. Buradan zarara uğrayanlar da ekseriyetle ahiler olmuştur. Yani normalde devlet yalnızca belli vasıflara sahipken, halk toprak işlerini kendi düzeni içerisinde hallediyorken, bu toprakları ve dahi İstanbul'u Müslüman memleketleri kılan şey bu vakıflar olmuşken tüm bu şeyler devlete bağlanmış. 15'inci asra kadar Türkler zanaat ve ticaretle ön plandayken, 16'ıncı asırdan sonra Avrupa ile olan ticaretin artmasıyla birlikte gayrimüslimler zenginleşmiş, Türkler gitgide fakirleşmiştir. Osmanlı, İslâmî bir yönetimle ortaya çıkmış, fakat gün geçtikçe zarar gören tek kesim Müslümanlar olmaya başlamıştır. Halk, hanedanı İslâmî bir yönetime icbar etmiş, daha sonra da ne olursa olsun, gâvurlaşan saraya karşılık kendi kimliğini korumuş, zalim sultana hak söz söylemiş, baş kaldırmıştır. İslâm iddiasıyla ortaya çıkan Osmanlı yönetimi, makyavelist diyebileceğimiz bir çizgiye gelmiştir. Türkiye Cumhuriyeti de bu çizgiyi devam ettirmiştir.

Makyavelist yönetimde asıl olan devlettir. Yani bir hükümdar devlet için her türlü riyakârlığı yapabilir. Siyasal amaca ulaşabilmek için her türlü ahlaksızlık yapılabilir. Hükümdar kendini dindar biri gibi gösterip dinin aksi yönünde kararlar alabilir. Devlet için insanlar katledilebilir.

Din, ahlak ve hukuk, devlete bağlıdır. Amacı gerçekleştirmek için gerektiğinde devlet bunları alet olarak kullanabilir. Devletten bağımsız ahlak ve hukuk düşünülemez. Devletin bittiği yerde, hukuk da ahlak da biter. Hukuk ve ahlak, devlet için vardır. Ahlak, siyasetten ayrılır.

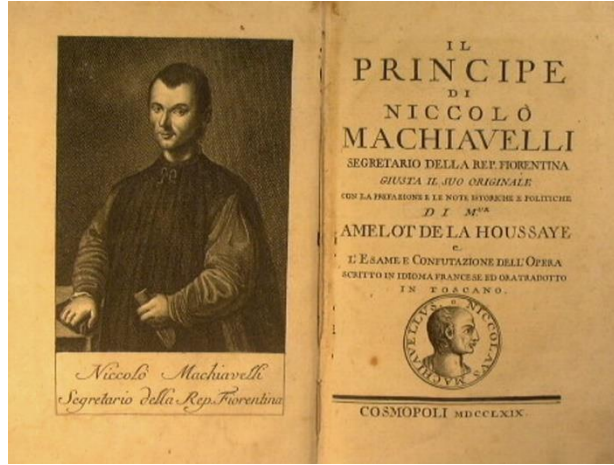
Makyavelizm, 15-16'ncı asırda yaşamış Floransalı düşünür Niccolò Machiavelli'nin *Il Principe* kitabından doğmuş bir kavramdır. Yukarıda bahsettiklerimden de yola çıkarak, yüksek bir aristokratın veya uyrukların devlet için öldürülmesinin doğru bir davranış olduğunu söylüyor Machiavelli. Bekaya sürekli bir vurgu var. Osmanlı hanedanlığını bildiği için, siyasetnamesinde Osmanlı tipi bir Prens çiziyor. Machiavelli, Osmanlı'dan örnek alarak yazdığı bu kitapla birlikte Avrupa'da tarih ve politika biliminin kurucusu olmuştur. Avrupalı ülkeler Machiavelli çizgisine kaymışlardır. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda biz de Avrupa'dan örnek aldığımız için, oradaki bu yönetimi olduğu gibi aldık. Bu aynı, tuvaleti bilmeyen, 20'inci asra kadar pisliklerini camlardan aşağıya, sokaklara atan insanların bizden tuvalet kavramını öğrenmeleri, ardından da bizim gidip onlardan 'tuvalet' kelimesini almamız gibi dangalakça bir durumdur.

Machiavelli kitapta Türkler ile Fransızları karşılaştırarak, Türk devletini ele geçirmenin zor olduğunu fakat elde tutmanın kolay olduğunu; Fransa'nın ise ele geçirilmesi kolay fakat elde tutulması zor bir ülke olduğunu söylüyor. Bunu da Fransa'daki feodal beylere bağlıyor. Türk devletinin ele geçirilmesinin zor ama elde tutulmasının kolay oluşunu da şu şekilde açıklıyor: "Osmanlı İmparatorluğu birlik içinde olduğundan saldırganların başarıya ulaşmak için kendi güçlerinden başka dayanakları olmayacaktır. Ancak Türkler bir kez yenilip, ordusu tamamen yok edilirse hükümdar ailesinin dışında kimseden korkmaya gerek yoktur. Hanedan mensupları öldürüldükten sonra halk nezdinde saygı uyandırıp liderlik yapacak beyler olmadığından idari düzen kolaylıkla kurulabilir."

Zavallı Machiavellimizin ne yazık ki gaza beyliklerinden, her Türk'ün asker olduğundan filan haberi yok. Onun Türk diye gördüğü şey aslında gâvurlaşma arefesindeki bir Osmanlı. Her neyse, gelelim Türkiye Cumhuriyeti'ne.

Bunun için öncelikle İlber Ortaylı'dan şöyle bir alıntı yapmak istiyorum: "Ricat etmeyi bilmeyen ordu, İkinci Viyana Muharasasında Avusturya-Alman orduları karşısında büyük bir bozguna uğradı."

Ric'at, düzenli bir şekilde geri çekilmek demektir. Yani

düşünün ki orduda bile böyle bir kültür yok. Yok efendim güçler dengesi politikasıymış, enflasyon değerleriymiş, çıkar ilişkisiymiş, böyle şeylere yabancı bir millet bu. Böyle şeylere akli ermez. Çünkü küfrü ancak kâfir anlar. 'Siyasi deha' olan Osmanlı'da da yavaş yavaş bu politikalar yerleşmiştir. 19'uncu asırda artık savaşların kahpeliklerle yapıldığını ve bunlara ilişkin kitaplar

yazıldığını öğrenen padişah, bu kitaplardan birini çevirttirerek orduya veriyor, bunu okuyun, anlayın, ona göre şekilleneceksiniz diye. Her neyse. Türk ordusu, ricat etmeyi ilk kez tam olarak Mustafa Kemal Paşa ile öğrenmiştir. Filistin'de kendisine bağlı kolorduya ricat emri vermiştir. Sakarya Muharebesinde bile düşman ricat etmek üzereyken bizim ordumuza, Ankara'dan ricat emri vermiş, neyse ki Fevzi Paşa bu emri yerine getirmemiş, bu şekilde de savaştan galip çıkabilmişizdir.

Ricat nedir bilmeyen, içinde zengin olma isteği olmayan, İslâm'dan başka bir şey bilmeyen, tek derdi Allah'ın rızası için amel işlemek olan bir millettir Türk milleti. Tanzimat'tan beri ne olmuşsa, ona, zengin olma isteğini aşmak için olmuştur. Bu yüzden derebeylik ortaya çıkmış, buna karşı da halk, asırlar sürececek bir isyana başlamıştır. Çiftçi, asker yahut memur olan bu millet, sermaye biriktirmeye ve bu sermayeyle de sanayiye yatırım yapmaya teşvik edilmiştir. Bu millet ricat nedir bilmediği gibi, gâvur icatlarına da hiçbir zaman iyi gözle bakmamıştır. Anadolu'da üç bin yıl evvel nasıl tarım yapılıyorsa aynı şekilde devam ettirmektedir bunu. Aynı aletlerle, aynı hayvanlarla, aynı biçimde tarım yapmaktadır bu millet. Sonrasında ülkeye traktör ithal ediliyor. Bu topraklarda hiçbir işe yaramayan traktörleri, halk, öküz bağlayarak kullanmaya çalışıyor. Bir türlü olmuyor. Fakat yine de Amerika'dan traktör ithalatına devam ediliyor. Yüzlerce, binlerce traktör alınıyor ve en nihayetinde de bunca traktör hurdalığa gidiyor. Eğer sırf o makinelere harcanan parayla at alınsaydı, bu ülkede hem zanaat hem ziraat hem askerlik gelişecek hem de insanlar özünü unutmayacaktı.

Tarımda makineleşmesinin yanında bankalar da kurulmaya başlandı Cumhuriyet yönetimi liderliğinde. Afganistan Müslümanlarından, İstiklâl Harbi için Türklere gönderilen cihat parasının büyük bir kısmı İş Bankası'nın kurulabilmesi için sermaye yapılmıştır. Bunun yanında da iktisat kongreleri düzenlenmiş, bu şekilde devletçiliğe gidilmişse de liberal ekonomi tipi kabul edilmiştir. Tüm bunların tek bir amacı vardır.

Avrupa'daki feodal düzen, bir şekilde 'sivil toplum'a

dönüştü. Bunun da en büyük adımı Fransız İhtilâliydi. Kiliseden alınan iktidar, burjuvanın eline geçti. Bu zalim düzen sürüp gitti orada ve modern dünyada da bu burjuvalar, sivil toplumlara dönüştü. Bu yüzden burada da önce burjuva kesim yaratılmaya, sonra da sivil toplum oluşturulmaya çalışılmıştır. Türk'ün zaten hâli hazırda 'sivil toplumları' vardı, bunlar da ahiyyan, gâziyyân, abdalân ve baciyyândı. Bunları yıkmaya çalışan Osmanlı, ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamış, tekrardan bu sivil toplumları yaratabilmek için önce burjuva oluşturulmaya çalışılmıştır, yani Türklerden burjuvalar yaratmak için timar sistemi bozulmaya uğratılmış, tekelleşme gelmiş, sonra da bu Pazarın içinden bir sivil toplum çıkması beklenmiştir.

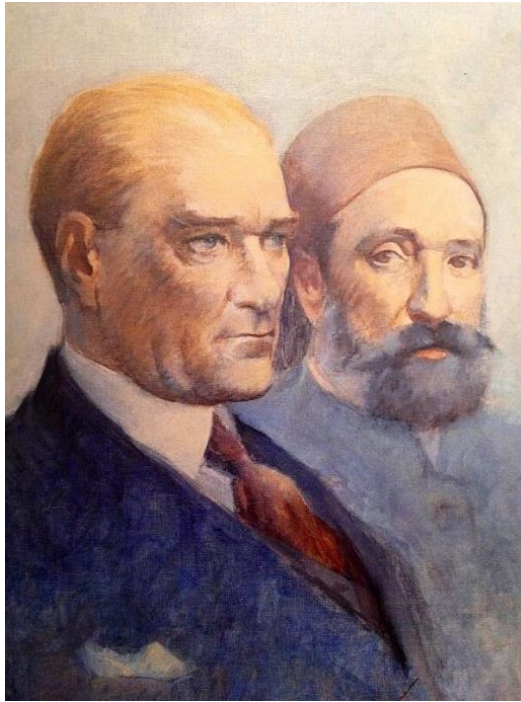
Bu durum Türkiye Cumhuriyeti'nde de devam eder. İzmir İktisat Kongresi, İş Bankası'nın kurulması, tarımda makineleşme bu amaca yönelik örneklerdir. Amaç, sivil toplum ve Türk bujuvazisi yaratmak olmuştur.

Bayram Değil Seyran Değil, Toynbee, Mithat Paşa'yı Niye Öptü?

Bu topraklardaki Batılılaşma, buradaki Doğu Hristiyanlarının, Batıdaki Hristiyanlarla barışmasıyla başlamıştır. Sarayın en işbirlikçi tebaası olan reâya, Batı ülkelerine karşı her zaman sarayı desteklemiştir. Batı Hristiyanlarını, kendi dinlerinden görmemiştir. Onların 'kâfir' olduklarını söylemişlerdir. Zaten Millet Sistemine göre de ehl-i kitap olarak sadece Ortodokslar görülmüştür. Yani Katolikler ve Protestanlar, Hristiyan olarak görülmemiş, bu yüzden de Müslümanların altında Hristiyan milleti olarak sadece Rumların ve Ermenilerin yeri olmuştur. Bu yüzden, kendilerinin de Katolik ve Protestanları Hristiyan olarak görmediği Ortodokslar bu durumdan gayet memnun kalmışlar, onlara burada, Müslüman tebaanın altında yaşamak, doğudakilerle iç içe yaşamaktansa çok daha mantıklı gelmiştir. Hayat standartları yükselmiş, kazandıkları para artmış, güvenlikleri garanti altına alınmıştır. Ne zaman ki Batı Hristiyanlarıyla barışmaya başlamışlar, o andan itibaren buradaki gâvurlar, Batıdaki gâvurların maşası haline geldi. Buradaki gâvurlarla iç içe olan sarayın da bir müddet sonra Batılılaşma yönünde hareket etmesi kaçınılmaz olmuştur. Buradaki Hristiyanlar, Batıdaki Hristiyanlarla el ele verip sarayı yıldırmışlardır. Batılılaşmaya başlayan saray da

yavaş yavaş bu reformları başlatmıştır. Tüm bunlar da aydınlar eliyle yürütülmüştür. Misal, Toynbee, *Türkiye* kitabında Mithat Paşa'yı öve öve bitiremez. Eğer onun gibi birkaç aydın daha gelseydi Türklerin içinden, Osmanlı kesinlikle kurtulurdu diye düşünür. Mithat Paşa o kadar Batıcı birisidir ki, Türk bayrağına Haç koymaktan çekinmemiştir:

"Bosna-Hersek meselesi münâsebetiyle Avusturya hariciye nâzırı kont Andrassy'nin neşrettiği bir beyan-nâmede hilâl ile sâlibin bir bayrakta birleşemeyeceğinden mecâzî bir şekilde bahsetmesine karşı Türk bayrağına bir Haç ilâve ediveren Mithat Paşa, bu müthiş hareketini 1325'te neşrolunan hatıratının 'Tabsıra-i İbret' isimindeki birinci cildinin 181'inci sayfasında kendisinden alelusul bir üçüncü şahıs gibi hürmet ve takdirle bahsederek işte şöyle anlatmaktadır: 'Mithat Paşa sırf bu davayı yalanlamış olmak ve uygulamasını göstermek için Hristiyan bir tabur gönüllü asker oluşturarak ve sancaklarında Ay-yıldız'ın yanına bir de sâlip ekleyerek sözü geçen taburu, İstanbul'da herkes gördükten sonra Niş askeri tümenine göndermişti.'"

Edip Hakkı Köseoğlu'nun "Atatürk ve Mithat Paşa" isimli tablosu

Mithat Paşa gibi birkaç aydın daha gelseydi Osmanlı tabii kurtulurdu. Toynbeeciğim ne de güzel söylemiş. Zira söylediği diğer şeylere de baktığımızda, İstiklâl Harbi'ni, Türkiye'nin kuruluşunu anlattığı *Türkiye* kitabını niçin o tarihlerde bastırmadığını, birkaç sene beklettiğini çok iyi anlıyoruz. Biraz resmî tarih bilgisi toplaması gerekiyormuş anlaşılan. Bunun için de olayların iyice bir yerine oturması, bazı belgelerin yok edilip bazılarının çarpıtılması ve resmî tarihin yazılması gerekiyordu. Yoksa Mustafa Kemal'in Sakarya Muharebesine bizzat katılarak çarpıştığını ve Misak-ı Milli'yi bizzat Mustafa Kemal'in çizdiğini söylemezdi. Çünkü o da biliyor ki bunların ikisi de

gerçekleşmedi.

Şimdi Toynbee'yi herhangi bir gâvur olarak, Mithat Paşa'yı da bir münafık olarak imgeleyin. Öpmek'i de istediğiniz gibi düşünebilirsiniz. Bundan sonra yakın tarihimizden, o şanlı demokrasi tarihimizden ve demokrasi aşkımızdan bahsedeceğim. Sonra da üç bölümlük bu yazıyı özetleyip, esas meseleye bağlayarak sonlandıracağım inşallah.

Cumhuriyetin ilanından 1946 senesine kadar tek parti

dönemi oldu Türkiye’de. Bu dönemde meşhur inkılaplar yapıldı. Harf İnkılabı, Şapka ve Kıyafet İnkılabı, Beynelmilel Saat, Takvim, Rakam ve Ölçü Birimlerinin Kabul Edilmesi, Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması, Soyadı Kanunu vesaire. Bir de bunların haricinde yapılan işler, alınan kararlar, koyulan yasaklar filan var. Liberal ekonominin tercihi, düşük kur-yüksek faiz politikasının benimsenişi, TSK’nın İngiliz ve Fransız generallerce denetlenmesine izin verilmesi, Fulbright Antlaşması, bakanlıklara ABD’li danışmanların getirilmesi, ezanın Türkçe okutulması filan filan. Tüm bunları yaşadı bu millet 23 sene boyunca. Sonra çok partili döneme geçildi. Demokrat Parti diye bir parti kuruldu ve hemen bir ay içerisinde seçime gidildi. Bu seçimde oylar açık, oyların sayımı ise gizliydi. Tabii ki CHP seçildi tekrardan. Fakat bir sonraki seçimde, 1950 yılında, gizli oy, açık sayım-döküm ilkesine geçildi. Halk, oyunu DP’ye verdi. 282 oyla DP seçildi. Ve daha sonraki iki seçimde de ısrarla bu kararını pekiştirdi millet. Fakat DP’nin de yaptıklarını görünce son seçimde -1957’de- DP’ye verilen oy azaldı. Hemen arkasından 1960 darbesi yapıldı. Darbenin bildirisini Alparslan Türkeş okudu.

Darbenin ardından Adnan Menderes ve iki bakan asıldı. 235 general, 3400 subay ve 400 polis emekliye sevk edildi ve ardından da müthiş bir ‘özgürlükler’ dönemi yaşandı ülkede. Beynelmilel insan hakları bildirgeleri doğrultusunda hazırlanan 1961 anayasasında öğrencilere, gazetecilere, işçilere müthiş haklar verildi. Bu arada Alparslan Türkeş de Yeni Delhi’ye elçi olarak atandı.

Darbenin ardından, 1961’de yapılan seçimde tabii olarak oyların çoğunluğunu CHP almıştır, fakat yine de tek başına iktidar olamamış, o dönemde DP’nin devamı gibi görülen Adalet Partisiyle koalisyon yapmıştır. Bir sonraki seçimde AP’nin, DP’nin bütün oylarını alacağı endişesiyle, DP’nin oylarını bölebilmek için iki parti ortaya çıkarılmıştır: Yeni Türkiye Partisi ve Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi. CKMP, Alparslan Türkeş’in Yeni Delhi’den gelerek/getirilerek, Türkiye Köylü Partisi’ni ele geçirmesiyle ortaya çıkartılmıştır. Ve bu şekilde DP’nin oyları bölünmüş, CHP’ye karşı hiçbir parti tek başına iktidar olamamış, oyları iyice azalmıştır.

Bir sonraki seçimde, 1965’te kurulan hükümette CHP

yoktur, oy alamamıştır. Kurulan koalisyona YTP, CKMP ile AP’ye, CKMP’den ayrılanların kurduğu bir parti daha dahil olmuştur: Millet Partisi. Bir sonraki seçimde bu partiler arasından tek bir parti sıyrılmıştır, o da Süleyman Demirel’in Adalet Partisi. DP’nin oyları AP’de toplanabilmiştir en nihayetinde. Üç seçim boyunca AP’yi tek başına iktidara getirmiştir bu millet. Sonra? Sonra 1971 askerî muhtırası. Tıpkı 1960 darbesinde DP’ye yapıldığı gibi, 1971 muhtırası ile de AP’nin önü kesilmiş, oyların birikmesi engellenmiştir.

Sonraki üç sene de tekrar koalisyon hükümetleri kurulmuştur. 1971’den itibaren, Bülent Ecevit’in partisi olan Milli (Cumhuriyetçi) Güven Partisi de dahil olmuştur koalisyonlara. 71’den sonraki üç seçim boyunca koalisyonların içerisinde CHP de vardır. Fakat dördüncü seçimde oylar tekrar belli bir yerde toplanmaya başlanmış, CHP oy alamamış, AP ve CGP koalisyon kurmuştur. Oyların tekrardan AP’de birleşeceği endişesiyle sonraki seçimde iki parti koalisyon kurmuştur: CHP ve Millî Selamet Partisi. Tüm bunların evvelinde bir parti var: Milli Nizam Partisi. 1970 yılında Necmettin Erbakan tarafından kurulmuştur bu parti. Bunun evvelinde de 1950’lerde

27 Mayıs 1960 sabahı, İstanbul

DP’nin, 1960’larda da AP’nin içerisinde örgütlenmiştir. 1971 senesinde, laikliğe aykırı çalışmalar yürüttüğü gerekçesiyle kapatılmış, bunun üzerine de Necmettin Erbakan İsviçre’ye gitmiştir. 1965’ten sonra oyların AP’de toplandığını gören ve buna ’71 muhtırasıyla müdahale eden kimseler, Necmettin Erbakan’ı İsviçre’den getirtmiştir. Seçim süreci boyunca Süleyman Demirel’in söylediği tek şey, “Oylar bölünmesin”dir. Erbakan ve Ecevit ise birbirlerini eleştirmeden, yalnızca Demirel’e yüklenerek girmişlerdir seçime. En nihayetinde de Erbakan’ın MSP’si ile Ecevit’in CHP’si bir koalisyon kurmuştur. Tüm bunların

ardından oylar tekrar AP’de toplanmış ve üçüncü darbe yapılmıştır: 1980 darbesi. Bu darbeyle birlikte istisnasız bütün partiler kapatılmış ve tekrar aynı isimlerle parti kurulması yasaklanmıştır. Bu yüzden de CHP, Sosyaldemokrat Halkçı Parti olarak; AP, Doğru Yol Partisi olarak; MSP, Refah Partisi olarak; MHP, Milliyetçi Çalışma Partisi olarak devam etmiştir.

Darbenin arkasından sekiz sene boyunca Anavatan

Partisi iktidarda kalmıştır. Sonrasında partilere tekrardan eski adlarına dönebilme imkânı verilmiş, yalnızca CHP ve MHP eski isimlerini geri almıştır.

Siyasal İslâm'ı Türkiye siyasetine sokması için İsviçre'den getirilen Necmettin Erbakan, bunda başarılı olmuş. Daha sonrası her şey, ikinci yazıda bahsettiğim Graham Füller'in dediği gibi gerçekleşmiş, 2001 yılında, Erbakan'ın Partisi'nden bir grup ılımlı İslâmcı kopmuş ve 2002 yılında AKP iktidara gelmiştir. Daha sonra da nasıl Alparslan Türkeş ve Necmettin Erbakan oyları bölmesi için siyasete sokulduysa, Selahattin Demirtaş da aynı amaçla getirilmiştir.

Şimdi tüm bunlardan anladığımız ne? Tüm bu şeylerden ne çıkaracağız? CHP'nin çok partili yönetime geçtiği andan itibaren İslâm'ı kullanarak oy alabilmesinden; aynı şeyi daha sonra diğer tüm partilerin tekrarlamasından; İsmet İnönü'nün çok istediği fakat Menderes'e kismet olan, DP'nin ülkemize soktuğu, ABD'nin Marshall Yardımlarının şartları arasında İmam Hatiplerin açılmasının da

olduğundan; bu okulların ve diğerlerinin de müfredatlarının Fulbright ve benzeri anlaşmalar sayesinde ABD tarafından belirlendiğinden; şimdiki muktedir ve taifesinin bu İmam Hatiplerden mezun olmasından; halkın yıllardır başında kimlerin olması gerektiğini değil, kimlerin olmaması gerektiğini seçmesinden; kurulan her partinin bir manipülasyona hizmet etmesinden ve darbeler yoluyla halka yapılan esprilerden; İslâm kimliğinden ısrarla vazgeçmeyen halkın İslâm'la uyutulmasına karar verilmişinden; ancak İslâm'ı kullanarak oy alınabildiği görülünce, bu işin adım adım Siyasal İslâm'a evrilmesinden; Türk ordusunun tasfiye edilmesinden; inkılaplardan ve halkın şu anki osmanizasyonundan; darbe anayasalarından; 'Kürt realitesinden'; başkanlık sisteminden; Süleyman Demirel'den; Kenan Evren'den; Türkiye Cumhuriyeti'nden; ABD'den; demokrasiden ne anlamalıyız? Anlayacaklarımız şunlar olabilir:

Eski Başbakanlardan Sadi Koçaş demiş ki: "Amerika, CIA'nın klasik mücadele yolları ile 1965'te Adalet Partisini ve Sayın Demirel'i iktidara getirdiği zaman, karşılık olarak yeni Türk hükümetinden şöyle bir istekte bulunmuştur: İran-İrak ve Türkiye Kürtlerini Federe bir cumhuriyet hâline getirelim. Bunu Türkiye'ye bağlayalım. Hem de büyük toprak kazanmış olursunuz."

Süleyman Demirel de demiş ki, "Türkiye'yi Ankara'

dan yönetmek imkânı kalmamıştır, Türkiye, 15 bölgeye ayrılmalı, her bölge için ayrı plan yapılmalı."

Kenan Evren de darbenin ardından hemen şöyle söylemiş: "Türkiye eyalet sistemine geçmelidir ve 8 eyalete ayrılmalıdır."

Görüyorsunuz, darbe yapan ve darbeye indirilen farklı kişiler ama aynı ağızdan konuşuyorlar.

"1996'da İstanbul'da yapılan 'Habitat II' Toplantısında BM Genel Sekreteri Butros Gali, açılış konuşmasında, ülkemizi eyaletlere bölünmüş gibi tanıtarak 'Türkiye Federal Cumhuriyeti' diye söz etmiş ve İstanbul hakkında da 'İstanbul Federe Devleti' şeklinde konuşmuştur. O sırada toplantıda hazır bulunan

Cumhurbaşkanı

Süleyman Demirel ve diğer devlet erkânı bu saldırı karşısında sessiz kalmış ve hiçbir tepki göstermemiştir."

ABD'nin

dediklerini yerine getirmeseydi DP, AP, MSP, AKP zaten iktidara gelemezdi. Kim ne olursa olsun. Necmettin Erbakan istediği kadar milli görüşçü olsun, en nihayetinde 'siyasal İslâm'ı Türk siyasetine

Marshall Planı'nın Türkiye'deki çalışmaları

sokabilmesi için o mühlet verildi ona. Diğerlerine de benzer şekillerde. Ama bunlara karşılık ne sokuluyordu halkın gözüne? Önce CHP ezanı yasaklatıyor, sonra bir kahraman gibi DP geliyor ve yasağı kaldırıyor. Önce Ecevit gibi halktan bir adamın bile konu başörtüsü olunca cinleri tepesine çıkıyor ve başörtüsünü yasaklatıyor, sonra da halktanmış gibi gözükken ne idüğü belirsiz tipler gelerek bu yasağı kaldırma görevini üstleniyor. Önce darbelerle Türk siyaseti ve siyasetçileri şekillendiriliyor, sonra da görünüşleri farklı, ama konuştukları ağız aynı olan insanlar halkın önüne çıkartılıyor. Her ne haltsa işte. Federatif yapıymış, başkanlık sistemiymiş, Neo-Osmanlıymış, yeni anayasaymış, zart zurt. Bir tarafta hanedan yalakaları, diğer tarafta Cumhuriyetin kurucu değerleri yalakaları. Bir yanda da Türklüğünü yavaş yavaş yitiren, Hristiyanlaşan bir garip halk. Şimdilerde Ahilik anlatılıyorymuş müfredatta. Öve öve bitiremiyormuş atamalı tarih öğretmenleri. Hangisi ahiliğin fütüvvet olduğundan, hangisi fütüvvetnamelerdeki her kuralın bir ayete, bir hadise işaret ettiğinden, hangisi bu adamların şiirle meşgul olduğundan, hangisi bu düzenin kapitalist düzenle, serbest piyasa ile taban tabana zıt oluşundan bahsediyor? Öğretmenlerin bir ayda okudukları kitap sayısı kaç ki bunlardan bahsedilsin

Her neyse.

31 Ocak 1896'da ABD meclisinde şunlar söyleniyor: "Dünyadaki Hristiyanlardan oluşan bir komisyon seçelim. Bu komisyon, Türkiye'yi yönetmek için bir başkan seçsin. Türkiye'nin yönetimi Türklerden alınsın ve eyaletlere bölünsün. Bu yapılanmanın adı da Türkiye Birleşik Devletleri olsun."

Türkiye Birleşik Devletleri ya da Türkiye Federal Cumhuriyeti ya da Anadolu Federasyonu ya da Neo-Osmanlı, adı mühim değil. Yeter ki Suriye'ye, Irak'a girelim. Amerika'nın pisliğini temizlemek için girelim buralara, Yeni Osmanlı olalım. Hazır ahiliğin, millet sisteminin, devletin esas mânâları ve gayeleri unutulmuşken olalım vallahi. Bırakalım, eyaletlere bölünelim: Yapı Kredi Eyaleti, İş Bankası Eyaleti, Garanti Eyaleti, Akbank Eyaleti, Halkbank Eyaleti, Koç Holding Eyaleti, Vakıf Bank Eyaleti, Tüpraş Eyaleti, Ereğli Demir-Çelik Eyaleti, QNB (Qatar National Bank) Finansbank Eyaleti, Ford Otosan Eyaleti (bunları önce saydım çünkü Türkiye'de en çok kâr eden şirketler bunlar, ilk 8'in 5'i banka), OMV Petrol Ofisi Eyaleti, Torku Eyaleti, Ülker Eyaleti, BİM Eyaleti, Ford Eyaleti, Shell Eyaleti, Arçelik Eyaleti (iç işlerinde Arçelik'e, dış işlerinde Beko'ya bağlı olur), Anadolu Efes Eyaleti, Coca Cola Eyaleti; arada isminde Türk lafzı olan eyaletler de ekleriz: Türk Telekom Eyaleti, Turkcell Eyaleti, Turkish Airlines Eyaleti filan. Güzel olur yani. Yani tabii eğer maaşlarımız yatmaya devam edecekse güzel olur. Yoksa olmaz. Açıkçası benim endişelendiğim tek mevzu bu.

Hazır, ahiliğin, parasını güvenilir ve faizsiz bankalara yatıran, dükkânını sigortalatan minnoş esnaf abiler demek olduğunu; millet sisteminin, Müslüman ve gayrimüslimin bir arada kardeşçe yaşadığı, kendisini yetmiş iki milletten sayıp yetmiş iki millete bir gözle bakılan, hanedanın en büyük politika stratejisi olan, Osmanlı barışını sağlayan yegâne sistem demek olduğunu; devletin de uğruna her şeyin yapılacağı, başındaki adama her koşulda boyun eğmenin şart olduğu, malının deniz, yemeyenin domuz olduğu bir şey sanıyoruz. Hazır böyle düşünmeye başladık artık. Bırakalım gelsin Serbest Piyasa-İnsan Hakları-Demokrasi teslisi. Gelsin yahu. Gel hele gel, gel, gel. Nasıl olsa biz Müslümanlar, aslî unsuru olduğumuz, bizim olan bu ülkede Serbest Piyasa olmadan satamadık mallarımızı, şirketler kuramadık, hep takiyye yapmak zorunda bırakıldık; İnsan Hakları olmadan başörtülerimizi savunamadık, İnsan Hakları Mahkemelerine başvurduk bu hakkımız için; hele Demokrasi olmazsa vay halimize, utanırız kendimizden, onca Demokrasi Şehidi vermişken, asla unutamayız bunu, hem Demokrasi olmadan sözümüzü dinletebilir miydik, Erdoğan gibi birini

getirebilir, tüm demokratik haklarımızı sağlayabilir, devletle milleti barıştırabilir miydik? Asla. Mümkün değil. Nitekim yıllarca gördük bu işin mümkün olmadığını, biz de sarılıverdik işte bu teslise.

Her neyse. Yazıyı toparlayacaktım fakat iyice dağıldı. Globalizmi anlatmaya çalıştığım bu üç yazıdır söylediğim şeyi tekrar edeceğim: Demokrasi, Serbest Piyasa, İnsan Hakları, bunların hiçbiri bizim içimizde doğan bir şey olmadı. Çünkü biz kâfir değil, Müslümanız. Ricat nedir bilmeyiz, düşmanımızın silâhıyla değil, kardeşimizin sevgisiyle silâhlanırsınız, *tactic, strategy*, çakallık bilmeyiz. Bu işlerden anlamayız. Hem bunları bilelim hem Müslüman olalım diye bir şey yok. En iyi ihtimalle kâfirin oyununu görür, ona göre tavır alırız. Müslümanlar şeffaftır. Aynı zamanda birbirlerinin mahremiyetlerini korumak için de ellerinden geleni yaparlar.

Biz halk için değil, Hak için çalışır, üretir, satarız. İhtiyacımız kadarını eker, ihtiyacımız kadarını biçer, ihtiyacımız kadarını yeriz. Bu yüzden bizden Serbest Piyasa gibi bir israf düzeni çıkamaz.

Biz insan olmanın, yapılan tercihlerle alâkalı bir şey olduğunu bilen kimseleriz. Bu yüzden kavmiyetle, cinsiyetle değil, emr-i bil maruf nehy-i anil münker'le insan olunur ancak. Bu yüzden de bizden asla bir İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi filan çıkmaz. Bize göre insanlar ya dinde kardeş ya da insanlıkta eşitler. Bir insan sapmadığı sürece ona dokunulmaz.

Biz ehliyet ve liyakate göre yönetici tayin ederiz. Ve o yönetici de önce Allah'ın sözüne göre, sonra Peygamberin sünnetine göre, sonra da içtihat ederek verir kararlarını. Ne laiktir ne de makyavelist. Bu yüzden de çıkarıcı, hileci, vasat ve çoğunluğun hâkimiyeti anlamına gelen bir yönetim düzeni olan Demokrasi bizden çıkamaz. Çünkü biz biliriz ki, "...yeryüzünde bulunanların çoğuna itaat edersen, seni Allah'ın yolundan saptırırlar."

Bunlar bizden çıkmadığı için kimi emperyalist takımı gelir bunları bize dayatır. Bu topraklarda her türlü melanet de tepeden inme yapılmak istenir, gâvur tabiriyle, jakobendir.

İyisi mi son kez bir özetleyip bitireyim bu yazıyı. Belki bitirmeden evvel bir de fıkra anlatırım. Maksat yüzümüz gülsün.

Globalizmin son adımı Demokrasidir. Önce Serbest Piyasa ile ülkelerin ekonomisi, yani parası kontrol altına alınır. Parayı elinde bulunduranlara karşı hiçbir ses çıkaramayan yöneticiler -diktatörler, krallar veya padişahlar- borçlandıkları, ekonomiye hâkim olan bu adamlara boyun eğmek zorunda kalırlar. Onların istediği

kanunları çıkartmak, reformları yapmak zorundadırlar artık. Bu şekilde de İnsan Hakları gelir ülkelere. Tüm bunlara isyan eden halkı susturabilmek için de son aşama olan Demokrasi getirilir. Yönetimi elinde tuttuğuna, kendi iradesinin olduğuna inanan halkın sınırları iyice gevşetilir. Ama tabii halk, problem çıkaracak tipte bir halk olduğu için uzun yıllar boyunca şiddetli bir manipölasyona maruz bırakılır, başlarına getirilen istisnasız her lider belli kimselerle uzlaştırılır. Muhalefet ise halk tarafından seçilen bu yöneticileri sorgulayamaz hâle gelir. Önce halk manipölle edilerek seçime gidilir. İstene kişi seçilir. Her şey parayı elinde tutanların isteğine göre en baştan düzenlenir. Muhalefet partilerinin başına yeni isimler getirilir. Bunlar da artık birer 'istene kişi'dir. Bundan sonra kimin seçileceği çok bir önem arz etmez. Hepsisi de can atıyordur artık parayı elinde bulunduran kişilerin dediklerini yapmaya. Fakat yine halka yönelik manipölasyon hiç bitmez ki halkın ümidi canlı kalsın, ama karakteri yavaş yavaş değişsin.

Velhâsıl Demokrasi, zarı tutarak atar.

Tıpkı Serbest Piyasada ve İnsan Haklarında da olduğu gibi, popüler kültür icraatçısı aydınlar nasıl ki önce halkı kötüye alıştırıyorlar, sonra da "Ne yapalım, halk bunu istiyor, halkın buna ihtiyacı var" diyorlarsa, Demokraside de durum aynıdır. Önce halkın aslı kimliğini savunacak, paradan daha mühim değerleri olan tüm insanlar tasfiye edilir, kukla insanlar halkın önüne konur, sonra da "Ne yapalım, halk bunu istiyor, bu adamı seçiyor, millî iradeye

karşı çıkamazsınız" denir. Bu yüzden de önce aydınlarla başlar bu meseleler. Hadis-i şerifin de bize bildirdiği gibi: "Bir toplumda hiçbir bilgin kalmayınca, insanlar da liyakatsiz kimseleri, rüesa (idareci) olarak seçerler. Bunlara bir şey sorulduğunda, ilim sahibi olmadıkları halde cevap verirler. Böylece hem kendileri sapıtırlar hem de insanları sapıtırırlar."

Önceki yazılarda söylediğimiz şeyi demokrasi için de söyleyelim. Kapitalizm o kadar çelişkilidir ki, piyasa serbestisini savunduğunu söyler fakat piyasayı tekelleştirmek üzerine kuruludur. İnsan Hakları o kadar çelişkili bir şeydir ki, bir insanın İnsan Haklarını istememesine hakkı yoktur. Ve Demokrasi de o kadar çelişkili bir şeydir ki, "'demos'un, yani halkın sözü geçerlidir, o ne derse, kimi seçerse o olur, o kişi başa gelir" der, "Biz halk olarak Budistiz, o halde Budizme dayalı bir yönetim kurulmasını istiyoruz" diyen halka itiraz edemez. Kardeşim, ben madem Müslümanım, bu gayet basit bir şey, o halde Müslüman bir yönetim istiyorum, Müslüman takvimini, saatini, yazısını, adaletini, şurasını, kurumlarını, kanununu istiyorum. Sen benim demokratik hakkıma niye engel oluyorsun ya? Sen kimsin ya? Hayret bir şey ya. Neyse, şöyle diyerek bitirelim: Demokrasi küfürdür, gerçeğin üstünü örter.

Ramazanınız mübarek olsun efendim. Kalın kalın, kalın sağlıcakla. Bu arada dikkat edin, izleniyorsunuz.

L.

siyasi şiir

(Basil için)

Şatafat, o zamanlar, cahil
olmanın konforlu bir göstergesiydi
Asgari mâlûmatın serbest piyasasına
bir teşebbüs. Teorilerin
ağır muşambaların altında, fikirler tarafından
kafaları kırılmadan büyüyebildiği bir yer.

(Ben toprağı görmedim yıllardır
ve bilemiyorum şimdi “çamur”
menfi mi müspet mi, ama şu kesin ki
toplumsal. Tohum ekemiyorum, ayırt edemiyorum
kökü apaçık bir çentikle
karıştırmadan. Yine de yiyorum
sıçıyorum her tabii insan gibi (Masamdan
kalkıyorum bir hindili sandviç almak
ve telefona cevap vermek için: şiir yarım kalmış
yarım bırakmışım, yarım bırakılmış benim
ve Newark’ın küfürlü sözleri tarafından.) Götü kadar
kalkık, doldurmaya çalışıyoruz bu
çöküş yüzyılını. Terli hatıralarının
tüm hataları mecbur kıldığı o aşkın karanlığı.

Belli başlı ölümlerin mantığı tarafından yarım bırakılmış. (Hâlâ yangınların peşinden giden, yine de artık daha dingin daha az dakik olan yaşlı adamlar. Giderken yanımızda götürdüğümüz

kibar bir gerçek bu. Kimsin sen? Ne diyorsun? Kolayca, anlaşılır bir şey. Mantığın tehlikeli oyunu, diyor ki, "Hayır, Hayır, hissedemezsin," tıpkı ölü hocamın ani bir intiharla çingeneler için ağıt yakması gibi.

amiri baraka.
(çeviri: ediz kavanozoğlu)

*birşeyler olacak yarın
duruşundan belli
kırdaki atların
bulutların koşuşundan belli
kazısından köstebeklerin toprağı*

pek o kadar göremesek de uzağı
kuşların uçuşundan belli
bir şeyler olacak yarın
öbürgünden önemsiz
yarından önemli

staj günlüğü

7. Gün

İndim inledim
İniltiyle gümledim
İnayetten bihaberdim o vakitler
Ne olduysa aleyhimize oldu kardeşlerim
Bunu ne vakit fark edecektik?
İnsan günahsız kemâle eremez
Ermiş gibi davranır
Taklit eder bildik

Yenildik
Demek istemiyorum ama
Lisan-ı hâl ile basbayağı yanıldık
Sanıldık
Biz de kendi hâlimizde gümledik
Zayıf ama ödünsüz bir inlemeyle inledik
Dinledik
Dediler
Ta en başından dinledik
Öyle bir bilgi ulaşmadı bizlere
Yoksa mutlaka duyardık televizyondan gasteden
En azından çınlardı bir dedikodudan kulağımıza
Çınn!

İhlas düşüncesi olmayan
Takva ile yoğrulmayan
İnfaktan nasibini almamış kimseler
Rica ediyorum
Cihat konusuna kafa yormasın
Yoksa uçuyor kafalar rafadan yumurta gibi
Bazı kafasızlardan dolayı
Kaf ile kef tipi
Tef çalıp bezik oynayan kadınlar
Eşlerimiz oldular
Peşlerimize koyuldular
Affedersiniz ama üstlerimize çıktılar
Altlarımıza girdiler
Bu nasıl bir cihattır böyle diye sorduk
Zatülcenbi darülharbe yorduk

Yorulduk
Yoğrulduk
Biz yoğrulalı beri
Yoğurtluktan çıktı ayran gönüllerimiz
Yoğun bir nöbeti bize bahşedilen
Migren ile lanetlendik krizlerle boğuştuk
Böğrümüz koğuştu
Kuşluk vakitlerini savunduk
Dişi kuşlar çekti gitti yuvamızdan
İnayetten işte o an haberdar olduk

8. GÜN

Yanıldım
Kırk üç yaşımdaymışım
Ayak numaramdan iki rakam fazla
Fakat ne giysem bol geliyor ayağıma
Uydurduğum bir ayağım vardı eskiden
Şimdilerde ofisin en topalı benim
Kırk üç yaşında uyumsuz topal bir işçiyim

Uyduruldum
Kurgu dediler
Batınî bir yalanın içine itildim
İmdi bu şiir sana hediyem olsun çünkü bedavadır şiir
Yanılırsam kusura bakma beleşçidir şair

Fakat ben sadece bir işçiyim
İşimi işittirmek değil hiç niyetim habire çişim gelir
Bu yüzden kovulurum helâlardan
Belâlardan, selâlardan
Kel adamlar
Söylemiş miydim bir de kel olduğumu?
Saçlarımı dökünce daha iyi anlarsınız bunu

Benim umrumda değil şair nedir şiir
Ara sıra, yarı fiyatla alacağım engelli plakalı
Ticarî aracı düşünürüm
Ticarete atılmayacağımı fakat ölene kadar ticarî olacağımı bilirim
Hatta öyle ki son sözüm şöyle olacak:
Ben tok satıcıyım, kardeşim!
Ve mutlaka şöyle yazılmalı mezar taşıma:
Üstü kalsın! Allah’a güvenmiyorum.

Güvenmiyorum dedim çünkü ben tüccar ruhlu bir işçiyim
Alırken kazanacakken bana bir şey bahşetmemiş Allah
Şimdi sonuçta kurnaz bir yaratıcıya imanla hamilim
Ya ne yapsaydım topal bir bacakla?

9. GÜN (DEVAMI)

Dalgınken
Kafamı tükenmez kalemle kaşırım
Fakat kalemin tersiyle değil de
Düzüyle kaşırım
Bu da kafamda bariz izler bırakır
Hatta öyle ki bazı günler
Mesela güzel bir stajyer ofise geldiyse
Ya da takım lideri seksî (seks yapılası) bir etek giydiyse filan
Kalem kafamda rastgele bir şiir bile yazabilir.

Yazabilir dedim fakat canı cehenneme şairlerin
Canı cehenneme hüsrânıyla azan
Burukluğuyla kafa bulan sersemlerin
Ben ki
Hayatımda bir tek sürücü kursunun kitabını okumuştum
Kitap olarak
Ben ki kalem-kâğıttan nefret eder
Cenabet gezerim

Beyaz yakalı değil
Mavi yakalı kıkırık bir işçiyim
Ve yeşil parkalılardan nefret ederim
Pargalı var bir de, onu niye boğdular?
Arkalı önlü kalleşçe vurulmuştu Osmanlı

Osmanlı diyorum ama bu konuya hiç hâkim değilim
O bana hâkim
Hâkimiyeti altındayım
Bu yeter de artar
Artan bana kalmaz
İhtiyaçtan fazlası devletlûnündür
Allah kimseyi devletsiz bırakmasın
Bunu bilir bunu söylerim

Kendim de bilmiyorum ama galiba ben bir şairim.

h.h. aydın.

Vatan İçin

Neler yapmadık şu vatan için
Kimimiz öldük,

Kimimiz mutlak söyledi
Öz Vef.

Ölüm Karayolu
Amerikan kuvvetlerinin
geri çekilmekte olan
Irak kuvvetlerini
bombalamasının sonucu,
Kuveyt, 1991

Risaletiniz ve hilafetiniz sizin olsun.
Sizin dünyanın saltanatı,
Sizin şairlerin naatı,
Sizin olsun ulemanın biatı.
Cariyeler sizin, sizin cizye, haraç sizin,
Sizin satılan köleler haraç-mezat.
Saraylar, hanlar, hamamlar
Ne varsa dünya malı haram
Amber kokular, altın takılar, yakut gerdanlıklar
Zulmünüz ve kahrınız,
Sevginiz ve muhabbetiniz
Sefayı safahatınız
Sizin olsun.
Sade bir aşk
Yani hak, hakikat
Ve hürriyet yeter bana.

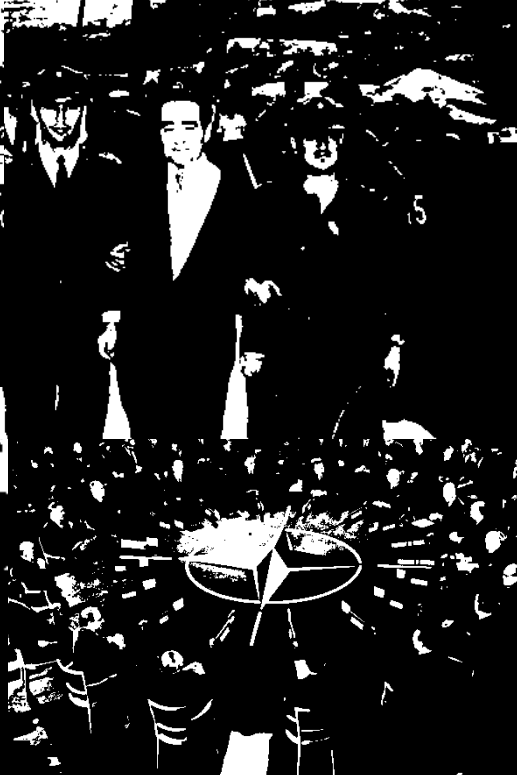

zabıt

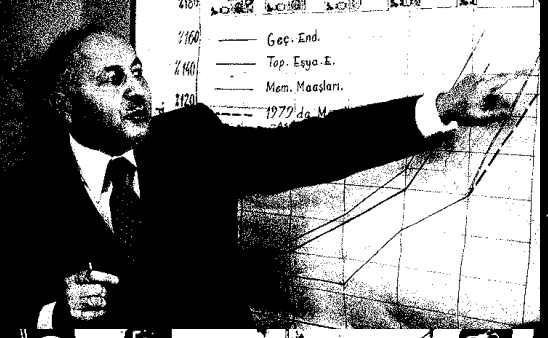
- o 1909, Nisan, Selanik'ten gelen Hareket Ordusu 31 Mart Ayaklanması'nı bastırdı.
- o 1913, Henüz yeni yarbay olan Mustafa Kemal Paşa'ya Fransızlar tarafından *Legion d'Honneur* nişanı verildi. Bu nişan kişiye takılırken, "Siz bundan sonra İsa yolunda çalışacak, onun için her türlü özveriye yapacak bir şövalyesiniz" denilir. Alanlar arasında Abdülmecit, Osman Hamdi Bey, İhsan Doğramacı, Yaşar Kemal, Ali Bozer, İnan Kırac, Kâmrân İnan, Hikmet Çetin, Güler Sabancı, Erdoğan Teziç de var.
- o 1916, Haziran, İngilizlerden destek alan Araplar Mekke'yi ele geçirdi.
- o 1917, Kasım, Filistin'de Yahudilere yurt verilmesini öngören Balfour Deklarasyonu yayınlandı.
- o 1917, Aralık, Kudüs, Türklerin elinden çıktı.
- o 1919, Ekim, Yunanlıların İzmir'e çıkarma planı kabul edildi.
- o 1923, 24 Temmuz, Lozan Barış Antlaşması imzalandı.
- o 1924, 8 Nisan, Şeriat mahkemeleri kaldırıldı.
- o 1924, 16 Nisan, Savaş sırasında düşmana yardımcı olanlara af çıktı.
- o 1926, 5 Haziran, Musul, 20 yıllık petrol geliri karşılığında satıldı.
- o 1926, Ekim, Amerika Birleşik devletleri Başkanı Harry Truman Türkiye'ye yapılan yardımları açıkladı: 75.250.000 dolar karşılığı 140 bin ton malzeme.
- o 1927, Ocak, Lozan Antlaşması, Amerikan Senatosu tarafından reddedildi.
- o 1928, Nisan, Anayasadan, "Devletin dini din-i İslâm'dır" maddesi çıkartıldı.
- o 1932, Ezanın Arapça okunması ülke genelinde resmen yasaklandı. Diyanet dairesi, bu yasağı ilgili mercilere duyurdu.
- o 1937, Şubat, Anayasa'nın 2 maddesinde değişiklik yapıldı Cumhuriyet Halk partisi'nin 6 ilkesi Anayasa metnine girdi: "Türkiye Devleti cumhuriyetçi, milliyetçi, halkçı, devletçi, laik ve inkılapçıdır".
- o 1945, Şubat, Birleşmiş Milletler Beyannamesi Türkiye tarafından imzalandı.
- o 1947, Amerikan Propaganda Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma ile Türk basınında ABD aleyhine yayın yapılamayacaktır.
- o 1950, Temmuz, Bakanlar Kurulu Kore'ye 4 bin 500 asker göndermeye karar verdi.
- o 1950, Kasım, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve "Bölgesel ve Azınlık Diller Avrupa Şartı" kabul edildi.
- o 1951, İncirlik Üssü faaliyete geçti.
- o 1952, Şubat, Türkiye NATO üyesi oldu.
- o 1955, Haziran, Türk bayrağını yırtmaktan sanık 4 Amerikalı yapılan yargılamada beraat etti.
- o 1955, Ekim, Bayındırlık Bakanı, Demokrat Parti İzmir Milletvekili Muammer Çavuşoğlu, 6-7 Eylül olaylarında zarar gören Yunanistan'ın İzmir Konsoloslugu'na gitti. Hükümetin geçmiş olsun dileklerini iletti ve hükümet adına konsolosluk gönderine Yunan bayrağı çekti.
- o 1956, Mayıs, 6-7 Eylül olaylarında zarar gören kiliselere 10 milyon lira avans verildi.
- o 1960, 27 Mayıs, Askeri darbe. Darbenin ardından Adnan Menderes ve iki bakan asıldı, 235 general, 3400 subay ve 400 polis emekliye sevk edildi.
- o 1961, 16 Ocak, ABD, Türkiye'ye 43 milyon Dolar yardımda bulundu.
- o 1961, Temmuz, Beynelmillel insan hakları bildirgeleri doğrultusunda hazırlanan 1961 anayasa-sası halk oylaması sonucunda kabul edildi.
- o 1961, Barzani aşiretlerinin baskılarına dayanamayan 800 Türk, Irak sınırını aşarak Türkiye'ye iltica etti. Göç daha sonraki günlerde de sürdü.
- o 1963, Kasım, ABD Başkanı John F. Kennedy vurularak öldürüldü.
- o 1964, Ağustos, Türkiye'de ilk ABD karşıtı gösteri, Ankara'da yapıldı.
- o 1967, Haziran, İsrail; Mısır, Ürdün ve Suriye topraklarına girdi. Kudüs'ü ele geçirdi.
- o 1970, 20 Şubat, Dünyanın 4. büyük köprüsü Boğaz Köprüsü'nün temeli atıldı.
- o

- o 1970, 21 Şubat, İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi öğrencileri Boğaz Köprüsü'nü protesto ettiler.
- o 1971, 12 Mart, Muhtıra. Hükûmet istifa etti.
- o 1971, 28 Haziran, 1972'den itibaren Türkiye'de afyon ekimi yasak. Amerikalılarla bugün yapılan prensip anlaşmasına göre gelecek yıldan itibaren Türkiye'de haşhaş ekimine tamamen son verilecek. Buna karşılık Amerikalılar haşhaş ekimi yapan 7 ildeki üreticiye mahsullerine verilen baş fiyatın iki katı kadar tazminat ödeyecek. Amerika'nın bir yıl için ödeyeceği tazminatın tutarı 10 milyon doları geçiyor. Türkiye ilaç Sanayi için gerekli olan haşhaş devlet üretme çiftliklerinde yetiştirilecek, bu iş için yapılan masraflar da Amerikalılar tarafından karşılanacak.
- o 1971, 20 Temmuz, Anayasa Mahkemesi, Türkiye İşçi Partisi'nin temelli kapatılmasına karar verdi.
- o 1973, Ekim, OPEC üyesi ülkelerin İsrail ve onu destekleyen ülkelere karşı başlattığı petrol ambargosu ile 1973 Petrol Krizi başladı.
- o 1973, Aralık, İslâm Kalkınma Bankası kuruldu.
- o 1974, 14 Mart, Ecevit hükûmeti Türkiye'de çok sınırlı ve kontrollü olmak koşuluyla haşhaş ekimine yeniden başlama zorunluluğu bulunduğunu, ancak haşhaş ekimi yasağından sonra ortaya çıkan ve devam eden ekonomik ve sosyal sorunların karşılıklı olarak görüşülmesinin yararlı olacağını ABD'ye bildirdi.
- o 1974, 19 Mart, Türkiye'de haşhaş ekimine bu yılın sonbaharında başlanıyor.
- o 1974, 9 Mayıs, ABD Kongresinde Türkiye'nin haşhaş ekimine yeniden başlaması halinde her türlü ekonomik ve askerî yardımın kesilmesini öngören bir kanun tasarısı sunuldu.
- o 1974, 20 Eylül, ABD Senatosu Türkiye'ye yapılmakta olan askerî yardımın tümüyle kesilmesini öngören bir karar aldı. Piyasada yağ, tüpgaz, ilaç ve filtreli sigara bulunamıyor.
- o 1975, Temmuz, Türkiye, ABD'ye Türkiye'deki ortak savunma üsleri anlaşmalarının geçersiz olduğunu, İncirlik Üssü dışındakilere Türk Bayrağı çekileceğini bildirdi.
- o 1976, 26 Mart, Türkiye ile Amerika arasında "Savunma İşbirliği Anlaşması" imzalandı. Dışişleri Bakanları tarafından imzalanan anlaşmaya göre Türkiye, üsleri açmasına karşılık ABD'den 4 yıl içinde 1 milyar dolar tutarında yardım alacak.
- o 1977, Öğrenci olayları şiddetini iyice artırdı.
- o 1977, TV yayınlarının süresi haftada 65 saate çıkarıldı.
- o 1978, Mayıs, Ankara'da, Gençlik ve Spor Bayramı'nda kız öğrencilerin kıyafetlerinden dolayı aleyhte tezahürat yapıldı. İstanbul'da tribünlerin önünde bomba patladı. Antakya'da kız öğrencilere saldırıldı ve elbiseleri yırtıldı. MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Anıtkabir'e gitmedi.
- o 1978, 19 Ekim, Amerika, Türkiye'ye askerî malzeme sevkiyatına başladı.
- o 1978, PKK kuruldu.
- o 1979, Mayıs, TUSİAD gazetelere ilan vererek, Bülent Ecevit Hükümeti'nin çekilmesini istedi.
- o 1980, 6 Eylül, MSP, Konya'da Kudüs'ü kurtarma yürüyüşü yaptı. İstiklâl Marşı okunurken protestolar oldu, bazı kişiler yere oturdu.
- o 1980, 12 Eylül, Türk Silahlı Kuvvetleri ülkedeki gelişmelerden dolayı yönetime el koydu.
- o 1981, Aralık, İsrail, Golan Tepeleri'ni kendi topraklarına kattı.
- o 1982, Kasım, 1982 Anayasası halkoyuna sunuldu.
- o 1983, Kasım, TBMM açıldı. Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Hükümeti kurma görevini ANAP Genel Başkanı Turgut Özal'a verdi.
- o 1984, Ocak, Turgut Özal Türk Parasını Koruma Kanunu'nun herkesin başına bela olduğunu söyledi.
- o 1984, Mart, ABD Temsilciler Meclisi, Türkiye'ye yapılması önerilen askeri yardımda 39 milyon dolar kesinti yapılmasını kararlaştırarak, yardımı 716 milyon dolara indirdi.
- o 1984, Mayıs, Türkiye, Avrupa Konseyi'ne kabul edildi.
- o 1984, 15 Haziran, Askerlik süresi 18 aya indirildi.
- o 1986, 22 Nisan, Daha önce yabancıların Türkiye'de mülk edinebileceklerine dair çıkan ve Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen kanun, bazı değişiklikler yapılarak tekrar kabul edildi.
- o 1989, Mart, Anayasa Mahkemesi, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in başvurusu üzerine, "Üniversitelerde bayan öğrencilerin baş örtüsü takmalarına izin veren" yasal düzenlemeyi iptal etti.

- o 1991, Ocak, ABD öncülüğündeki BM güçleri, Irak'a karşı saldırıya geçti. Çöl Fırtınası Harekatı, Irak'ın sanayi ve savaş potansiyelini tamamen imha edip 2003 yılında ülkenin işgaline zemin hazırladı.
- o 1991, 10 Kasım, RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, 12 yıl sonra ilk kez, Anıtkabir'de düzenlenen resmî törenlere katıldı.
- o 1991, 28 Aralık, Seçimlere RP'den giren ve kısa süre önce RP'den istifa eden Alparslan Türkeş, 18 milletvekili arkadaşı ile birlikte MÇP'ye girdi.
- o 1993, Temmuz, Madımak Oteli 7 saat boyunca kuşatıldı ve ardından ateşe verildi.
- o 1993, Temmuz, Erzincan ilinin Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar Köyü'nde PKK tarafından Başbağlar Katliamı gerçekleştirildi.
- o 1994, 10 Mart, Avrupa Parlamentosu, Türkiye'ye Kürtlere özerklik hakkı verilmesi için çağrı yapılmasına ilişkin karar aldı.
- o 1996, Şubat-Mart, Türkiye – İsrail askerî eğitim ve işbirliği antlaşması ve savunma sanayi antlaşması imzalandı.
- o 1997, 11 Ocak, Ankara DGM hâkimi sarık ve cübbelerini çıkarmayan Aczmendîleri duruşma salonundan çıkarttı. Başbakan Erbakan, çeşitli tarikat liderlerine Başbakanlık Konutunda iftar yemeği verdi.
- o 2001, 14 Ağustos, Adalet ve Kalkınma Partisi kuruldu.
- o 2001, 21 Kasım, 4 Nisan 1926'da kabul edilen Medenî Kanun kaldırılarak yeni bir medenî kanun kabul edildi.
- o 2002, 3 Ağustos, TBMM, AB uyum kanunlarını Kabul etti.
- o 2003, Şubat, Irak krizi konusunda Hükümet tarafından tam adı Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yabancı ülkelere gönderilmesi ve yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması için Hükümet'e yetki verilmesine ilişkin Başbakanlık Tezkeresi Meclise sunuldu. Fakat kabul edilmedi.
- o 2003, 1 Mart, 'Türk Silahlı Kuvvetlerinin yabancı ülkelere gönderilmesi ve yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması için Hükümete yetki verilmesine ilişkin Başbakanlık tezkeresi', kısaca '1 Mart Tezkeresi' mecliste 3 oyla reddedildi. Tezkereyi reddeden 97 AKP'li, bir dahaki seçimlerde aday gösterilmedi.
- o 2003, 9 Mart, Siirt'te milletvekilliği seçimi yenilendi. Jet-Fadıl lakabıyla bilinen Fadıl Akgündüz'ün yerine Recep Tayyip Erdoğan Siirt'ten milletvekili seçildi.
- o 2003, 14 Mart, Recep Tayyip Erdoğan başbakanlıkla görevlendirildi.
- o 2003, 20 Mart, Reddolan tezkereye göre daha dar kapsamlı yeni bir tezkere kabul edildi.
- o 2003, 20 Mart, TBMM'de kabul edilen tezkerenin hemen ardından ABD gece yarısı saat 02:40 sularında Irak'ın başkenti Bağdat'ı havadan bombalamaya başladı. Irak Savaşı başladı.
- o 2003, Temmuz, Irak, Süleymaniye'deki Türk Özel Timi Bürosu'nu basan 100 kadar Amerika Birleşik Devletleri askeri, 3'ü subay, 8 astsubay olmak üzere 11 Türk askerini gözaltına alarak Kerkük'e götürdü.
- o 2004, 26 Eylül, 1 Mart 1926'da kabul edilen Türk Ceza Kanunu kaldırılarak yeni bir ceza kanunu kabul edildi.
- o 2005, Ekim, Türkiye ile AB arasında katılım müzakereleri başladı.
- o 2008, Abdullah Gül'e *Knight Grand Cross of the Order of the Bath* nişanı takıldı. Bu nişanı askerî rütbeliler haricinde alanlar arasında, Ronald Reagan, George H. W. Bush, Nicolas Sarkozy, Tito, Lech Valesa da var.
- o 2009, Ocak, Davos'ta 'One Minute' olayı yaşandı.
- o 2010, 12 Eylül, Anayasa değişikliği ile ilgili 2010 Türkiye anayasa değişikliği referadu-mu yapıldı.
- o 2011, 12 Ocak, 22 Nisan 1926'da kabul edilen Türk Borçlar Kanunu kaldırılarak yeni bir borçlar kanunu kabul edildi.
- o 2011, 12 Ocak, 18 Haziran 1927'de kabul edilen Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu kaldırılarak yeni bir hukuk muhakemeleri kanunu kabul edildi.
- o 2011, 13 Ocak, 29 Haziran 1956'da kabul edilen Türk Ticaret Kanunu kaldırılarak yeni bir ticaret kanunu kabul edildi.
- o 2012, Ekim, TBMM Suriye gündemiyle olağanüstü toplandı. Hükûmete Suriye'ye askerî operasyon yetkisi verildi.
- o 2016, 15 Temmuz.
- o 2017, 16 Nisan, Başkanlık Seçimi yapıldı.
- o 2018, 24 Haziran, Recep Tayyip Erdoğan başkan seçildi. Yüzlerce yasa bir günde meclisten geçti.

Döviz darlığının sonucu benzin yok

“Padişah 2. Mahmud, muhafızların arasında Galata Köprüsünde ilerlerken, kalabalığın arasından biri öfkeyle ona doğru bir hamle yaptı;

– Gâvur padişah... Bu yaptığın zulüm yetmiyor mu? Allah senin gibi zalimlerden hesap soracak. Kardeşlerimizin ibadethanelerini yakıp yıkıp yerle bir ettin, İslâm'ı hiçe sayıyorsun, Peygamber efendimizi hiçe sayıyorsun, bunun cezasını çekeceksin.

Padişah bir anlık panik ve telaşın arasında sesin geldiği yöne bakarak;

– Kim bu kendini bilmez? diye kızgın bir şekilde sadrazamına bağırdı.

– Delinin biri bağıırıyor galiba, cevabını aldıktan sonra atını sürmeye devam etti. Öfkesi yatışmayan Şeyh Saçlı;

– Deli mi? Deli değilim ben. Gâvur padişah ve yaverleri neden yaptınız bunu? Yüce Allah bana gerçeği söylememi buyurdu, soruyorum size, dedikten sonra Şeyh Saçlı olay yerinde hemen tutuklandı ve idam edildi.”

Abdülmecid, Avrupa devletlerinin isteği üzerine Rusya'ya savaş açıyor. Osmanlı Donanması Sinop'ta Rusların baskınıyla yeniliyor. 2700 denizcimiz şehit oluyor. Bu savaşın (Kırım Harbi'nin) ardından Abdülmecid, üzerinde "Avrupa, senin için öldüler -Sinop- 1853" yazılı madalyaları bastırıp dağıttırıyor.

taze zombiler

Tamam Kartları Kar. Neondaki pis koku
Lâmbadaki yalanlar. İhanet et, öldürmeden evvel
Milyonların attığı sloganlar. Eski tomlar değil
Yeni Tomlar, Çifte Tomlar
Bir Tom Tom Macoute. Taze Zombiler.
Manyak ev zencileri. Oreo seri katilleri
O müthiş, o korkunç ses,
müzik değil, değil tamtamlar, karma
Eski tomlar değil, Yeni Tomlar, Çifte Tomlar
Bir Tom Tom Macoute. Taze Zombiler.

amiri baraka.

(tercüme: ediz kavanozoğlu)

Bir Tom Tom Macoute.

terreur

[hikâye]

Bunları nasıl kaydedeceğim diye sordu March, bilgisayarçıya. Kapatma tuşuna bas, küçük bir ekran çıkacak, kaydet, diyeceksin diye bağırdı bilgisayarçı, sandalyesinden hiç kalkmadan. Teşekkürler diye aynı şekilde bağırarak cevap verdi March.

Birkaç dakika sonra Jozef, odasından çıktı. Arkadaşlar! diye ofisin dikkatini topladı önce. Kurul kararı var, bugün erken çıkacak herkes dedi. Ofis-tekiler kahkahalarla bu duruma sevindiler ve hızlıca eşyalarını toplayarak ofisten ayrıldılar. Şimdi ofiste sadece Jozef ile March kalmıştı. Ne oldu, bir şey mi var? diye sordu March. Bu gece faaliyetimizi gerçekleştireceğiz dedi Jozef, herkese haber ver. Anladım, tamam dedi March ve telefonla birilerini aradı.

Birkaç saat içerisinde on beş kişiyle birlikte ofiste buluşmuşlardı. Önce metrodaki bombaları sordu Jozef, sonra bunun gibi birkaç şeyden daha emin olunca şehrin en yüksek noktasına yöneldiler. Şimdi ne olacağını sordu March. Gücü öldüreceğiz dedi Jozef. Saniyeler içerisinde de bir gürültü koptu şehirde. Ardı ardına birçok bina yerle bir olmaya başladı. Bombalar havai fişek gibi patlıyor, binalar tek tek düşüp kırılıyorlardı. *İnsanlar yıkılır diye mırıldandı Jozef, tıpkı binalar gibi. Omuzları çöker ilk. Omuzları en yukarıda olmasına rağmen. Bu infilak teoride yoktur bile. Ama işte bir gün insanlar da yıkılır. Belki günde birçok kere.*

Biraz sonra şehirde birkaç sivil apartman haricinde hiçbir bina kalmamıştı. Devlet daireleri, özel kuruluşlar, iş yerleri paramparça olmuş, yerin dibine girmişlerdi. Çünkü ilk önce yer ve yerin altı infilak etmişti. Altyapıların, kanalizasyonların ve metroların belli başlı kısımlarına yerleştirilen bombalar patladığı anda üzerlerindeki dev binaları kara delik gibi yutmuşlardı.

Terör denen şeyin ne zaman icat edildiği -Fran-

sız İhtilali'nden sonra mı, yoksa Selçuklu döneminde Haşaşilerle mi, yoksa daha da eskiden Orta Asya'da mı bilinmezdi ama terör şimdi en şaşıla zamanını yaşıyordu. *Gücü öldürmeyen onun tarafından öldürülür* diye bağırdı Jozef. Tüm tarikat Jozef'e eşlik etti. İnanılmaz bir toz tabakası yükseliyordu gökyüzüne doğru ve dayanılmaz bir koku yayılıyordu etrafa.

Gidiyoruz! diye bağırdı Jozef. Derhal şehre indiler. Ellerinde katanalarla, sallamalarla ve kılıçlarla sokaklara döküldüler. Göçükler altındaydı tüm şehir, binalar yan yatmış, çatılar yollara dökülmüştü. Yaşayan birkaç insan telaşa dışarıya taşıyordu şimdi. Kayaların, kolonların üzerlerinden yürüyordu Jozef ve arkadaşları. En arkadan yürüyen dört kişinin elinde ise ihtilamı görüntüsüyle iki tane dev sandık vardı. İkişer ikişer taşımalarına rağmen zorlanıyordu bu sandıkları taşıyanlar. Jozef ise en önde yürüyordu. Bir adamın çılgınlık kopartarak ona doğru çılgınca koştuğunu gördü. Gerilip, ona doğru hızlanarak elindeki kılıcı adamın tam boynuna geçirdi. Omurgası ikiye bölünen adamın kafası yere düştü. Kas spazmlarıyla kıvrılan bedeninin üzerinden yürüdü Jozef.

İnsanlar akıllarını kaybetmiş gibi oradan oraya koşturuyordu. March koşarak elindeki katanayla bir kadının gövdesini deldi. Kadının vücudunda müthiş bir yarık oluşmuştu ve inanılmaz bir kan fışkırdı March'ın üzerine.

Gözü dönmüş tarikat sokakta koşuşturan bütün insanları aynı vahşetle öldürüyordu. Kimisinin etleri yarıyor, kimisinin uzuvları kopuyordu. Cesetlerin üzerine cesetler yığılıyordu. Tarikat ise hızla yoluna devam ediyordu.

Devlet ilk başta bu olayı bir doğal afet olarak algılamıştı. Fakat şimdi şehirden gelmeyen haberler ve uydudan alınan görüntülerle bunun bir te-

rör olayı olduğunu anladılar. Komşu şehirlerden ve uzak ilçelerden helikopterler kaldırıldı. Tarikat daha şimdiden yüzlerce insanı parçalamıştı bile. Enkazların arasından, bazense yıkılan binaların içerisinden geçerek, etrafa dehşet saçarak ilerliyordu.

Derken bir gürültüyle gökyüzünde beliren iki helikopter yavaşça, yıkılmış binalara doğru alçalmaya başladı. Tarikat derhal bir kör noktaya ulaştı. Arkadaki iki adam, sandığı yere bırakarak kapağını açtı. Diğer sandığı muhafaza ettiler. Üzerinde kılıç resmi kazınmış olan simsiyah bu sandık, içerisinde onlarca mühimmatla doluydu. Tarikat üyeleri derhal birer ikişer silahlandıktan sonra farklı farklı yerlere dağıldılar.

Helikopterler birkaç kişiyi tespit ettikten sonra hiç çekinmeden ateş açmaya başladı. İki kişi hızla bina enkazının içerisine daldı. Helikopter bu kez enkazı hedef alarak otomatik pompalı tüfeklerle ateş açtı. Enkaz üzerlerine yıkılacakken, iki kişi hızla diğer binaya geçtiler. Binanın büyük bir bölümü yukarıya doğru kırık bloklarla doluydu. Derhal yukarıya doğru tırmandı bu kişiler.

Bu arada ise Jozef ile March, helikopterin arkasından ateş açtı. Helikopter ani bir manevrayla enkazların üzerinde dönerek oradan uzaklaştı. Başka bir askerî helikopter ise caddenin başında halat merdivenle sokağa asker boşaltıyordu. Askerlerin gelmesini fırsat bilen sivil halk, tekrardan kaçışmaya başlamıştı. Fakat tarikat bunu da umursamadan halkın üzerine ateş açmaya başladı.

Tarikat üyelerinin kimi yıkık dökük binaların üzerinden kimi ise enkazın arasından yürüyerek meclis binasına doğru ilerliyordu. Bu esnada helikopter, iki kişilik başka bir tarikat grubunun üzerine ateş açtı. Bir tanesi vurularak yere düştü, diğeri ise koşarak kendine saklanacak bir yer buldu.

Binaların üzerindeki adamlardan biri, elindeki lazerli iki *Glock G22* ile helikopterin sürüş bölümünü mermi yağmuruna tuttu. İçeriye giren mermilerden bir tanesi ise pilotun tam omzuna saplanmıştı. Pilot, elindeki *cyclic*'in kontrolünü kaybettiği için, helikopter birden alçalmaya başlamıştı şimdi. Yönünü belirleyemeyen helikopter çıldır-
mış gibi havada zikzaklar çiziyordu. Her ne kadar yardımcı pilot pedallara yüklenmeye çalıştıysa da helikopterin dev bir beton bloğa çarparak infilak

etmesini önleyemedi.

Arkadan gelen özel hareket askerleri ise iki kişiyi şimdiden öldürmüştü bile. Jozef, kendisine bir arabayı siper ederek askerlerle çatışmaya girdi. Gözlüğünün termal özelliğini açarak, önce askerlerin yerlerini tespit etmeye çalıştı. İlk önce konteynerlerin oraya bir el bombası fırlattı. Askerler ateş açmıştı şimdi. Tarikattan dört kişi yerlerini alarak karşılık verdiler. Bu arada başka bir helikopter tekrar alana gelmişti.

Tarikattan iki kişi hiç çatışmaya girmeden ilerliyordu.

March elindeki iki bombayı da fırlattıktan sonra ayağa kalkarak M240 Bravo ile askerlerin üzerine ateş açarak ilerledi. Bombaların etkisiyle toz dumana karışmış olan çatışma alanında March, dev makineli tüfeğiyle etrafa çılgınca ateş ediyordu. Öndeki askerler telaşla siperlerine saklanmaya çalıştılar fakat bombanın etkisi geçince tekrar ateş açmaya devam ettiler. Mermilerden bir tanesi March'ın kafasının yanındaki dükkânın tabelasına isabet edince March hızla siperini aldı. Askerlerden bir tanesi roket-atarı kuruyordu şimdi.

Helikopter ise meclis binasına giden iki kişiyi hedef almıştı. Makineli tüfekleriyle aşağıdaki betonları, binaları tuz buz ediyordu. İki kişi derhal apartmanlardan birine gizlenerek yardımcı bir ekip çağır-
dı.

Jozef'in de el bombaları tükenmişti şimdi. Fakat askerlere müthiş bir zarar da vermisti. Yalnızca birkaç kişi kalan askerler binaların içerisine saklanarak siper aldılar. March binaların arkasından dolanarak pusuya yattı. Jozef, diğerlerini yönlendirerek, taşlara ve kolonlara tırmanıp binanın üzerine çıktı.

Helikopter, etrafına çıldırmış gibi saldırıyordu. Yardıma gelen iki kişiyi yere sermişti bile.

Sıkıştırılan askerlerden bir tanesi makineli tüfeğinin ayaklarını kurarak yere uzandı. Hedef gözetmeden her yere ateş etmeye başlamıştı şimdi. March arkadan, Jozef ise yukarıdan çapraz ateşe tutarak askerlerin tümünü temizlemişti. Roket-atar da dahil olmak üzere tüm mühimmatlarını ve çatışmadan önce muhafaza ettikleri sandığı alarak hızla arkadaşlarına yardıma koştular.

Fakat aynı çapraz ateş bir helikopter için pek etkili olmuyordu. Binaların üzerinden ve yerden

ateş ediyordu tarikat üyeleri. Helikopter ise ustaca manevralarla hem etrafa dehşet saçıyor hem de mermilerden kaçıyor. Tarikat çok fazla kayıp vermeye başlamıştı. Jozef ve ekibi gelerek etrafa dağıldılar. *Diğer sandığı açalım mı?* dedi March. *Asla!* diye bağırdı Jozef.

March, elindeki dev makineli tüfekte helikoptere arkasından ateş açmaya başladı. Jozef ise yerini alarak omzundaki RPG7'yi sabitleyip ateşledi. Roket, bu çıldırmış helikopterin tam kuyruğuna isabet etmişti. Helikopter havada daireler çizerek caddenin üzerine düşüp infilak etti.

Tarikat, hızla meclis binasına ilerliyordu. Makineli tüfekleri, roketatarları ve bir sürü tabanca ve mermileri vardı. Beş kişiyi kaybetmişlerdi. Caddenin sonunda tüm ihtişamıyla duruyordu meclis binası. Şehir yerle bir olmuştu ama orası hâlâ ayaktaydı. Jozef saatine baktı. *Kırk dakika geçmiş* dedi.

Meclis binasının önüne geldiklerinde inanılmaz bir kalabalık gördüler. Sivil halk içeriye girmek istiyor fakat yüzlerce güvenlik gücü tarafından geri püskürtülüyordu. O halde bürokratlar hâlâ içeride olmalıydı. Şimdi ya helikopterlerle kurtulmak için çatıya çıkacaklar ya da meclisin sığınağına kendilerini hapsedeceklerdi. *İkişerli gruplar halinde olacağız yine* dedi Jozef, *önce ben gireceğim. Siz de arkamı kollayacaksınız. Silahları asla bırakmak yok. Devleti ve tüm tedarikçilerini yok edeceğiz!*

İki kişi sandığı yere bırakarak kapağını açtı. İçinde bir havan topu, bir GShG7.62 makineli tüfek, binlerce mermi ve bir metal çanta vardı. Jozef kurşun geçirmez yeleşini ve kaskını taktı. Önce çantanın içerisine mermileri yerleştirdi, sonra mermi kayışını 18 kilogramlık makineli tüfeğe taktı. Sonra da sırtına çantayı geçirerek eline silahı aldı. Bu arada da March, havan silahını kuruyordu.

Jozef, yavaş yavaş meclis binasına yürüyordu şimdi. Bu arada da ona birkaç tarikat üyesi eşlik ediyordu. March havan topunu namludan içeriye bıraktı ve ipini çekti. Bir patlama sesiyle birlikte birkaç yüz metre ilerideki meclis binasını vurdu. 120 mm'lik havan ateşinden sonra insanlar daha da paniklemişti. Güvenlik kuvvetleri yeterli seviyede donanımlı ve eğitilmiş olmadıkları için ne ya-

pacaklarını şaşırılmışlardı. Binanın içerisinden birkaç özel hareket ekibi çıktı. Kırk beş dakikada hiç kimse devletin yardımına gelememişti.

Özel kuvvetlerden birçok kişi, Jozef'in elindeki ağır silahı gördüğünde sivil halkın arasına karışmış, orayı terk etmeye çalışıyordu. Özel hareket, ellerindeki silahlarla yerini almıştı. Jozef durdu, silahın düşmesini kaldırdı ve ateş açtı. İnanılmaz bir gürültüyle birlikte bu devasa makineli tüfek tam bir canavara dönüşmüştü şimdi. Silah mermi kovanlarını adeta etrafa kusuyordu. Birkaç dakika içerisinde askerler, hatta siper aldıkları yerler bile paramparça olmuştu. Yavaş adımlarla ilerlemeye devam etti Jozef.

Derken gökyüzünde bir helikopter belirdi. Jozef hızla meclis binasının içerisine daldı. Diğer tarikat üyeleri de onun arkasından giderek içeride her yere dağıldılar. İkişerli gruplar halinde kimisi alt kata, kimisi yukarıya, kimisi çatıya, kimisi mutfığa girmişti. Jozef ise sığınma odalarına doğru yöneldi. March, Jozef'le birlikte ilerliyordu, telsizle herkese haber verdi: *Sığınağın kontrol odasından kapıları kilitleyecekler. Derhal elektronik aletleri yakın.*

Meclisin her yanında alarmlar ötüyor, anonslar yapılıyordu: *Derhal en yakın çıkıştan binayı terk edin. Bu bir tatbikat değildir.*

Derken meclisin teker teker kapıları kilitlenmeye başladı.

Tarikat, mecliste önüne gelen herkesi öldürüyordu. Arşiv odalarını patlattılar önce, sonra elektronik aletlerin hepsini yaktılar. Artık anonslar ve alarmlar tamamen kesilmişti. Kilitli kapılar ise tekrar açılmıştı.

Jozef ile March ise sığınağa doğru hızla ilerliyordu. Jozef'in elindeki ağır silah o kadar şiddetliydi ki, ateş açtığı anda bedenler oradan oraya uçuşuyordu.

Bu esnada, çatıya çıkan ekip, konan helikoptere binmeye çalışan onlarca kişiyi öldürmüştü. Sonra pilotu rehin alarak durumu Jozef'e bildirdiler.

Jozef, Genel Kurul'un altındaki sığınağa varmıştı. Yorulduğunu hissetti. Fakat tüm gücüyle silahı doğrultarak, kapıya yüzlerce kurşun yağdırdı. İçeriye girerek odalardaki milletvekillerini, bakanları ve bilumum birkaç insanı daha öldürdüler önce. Sonunda başbakan ve cumhurbaşkanı da

oradaydı. Bir kahkaha attı Jozef. Bu günü bu yüzden seçmişti. Bugün meclisin kuruluş günüydü. Meclisin tüm mensupları kutlama için buradaydılar. Saatine baktı Jozef. *Tam bir saat yirmi dakika de-di, gözünü seveyim büroksinin. Bir buçuk saatte size vardık.*

Elindeki dev ağır silahı yere koydu Jozef, sonra cebinden bir bıçak çıkardı. *Soyunun dedi. Anladılar ve haliyle ikinci defa tekrar etmek zorunda kaldı Jozef: Soyunun, diyorum amına koyayım, neyini anlamadınız?*

Başbakan önce soyunmayacağını belirtti. *Zorbalıkla hiçbir yere varamazsınız dedi.*

Size vardık dedi Jozef, Bir saat içinde bütün milletvekillerinizi öldürdük ve başkentinizi yeraltına gömdük. Bunların hepsini de iş çıkışında yaptık. Görseydin, o kadar zorbaydık ki.

Ne işi? diye sordu cumhurbaşkanı, hangi örgüte üyesiniz siz?

Çıplaklar kampına üyeyiz. Soyunun lan! diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jozef. Üstlerini çıkartmaya başladı başbakan ile cumhurbaşkanı. Biraz tereddütte, anadan üryan olana kadar da devam ettiler. March, Jozef'in metal sırt çantasının küçük bir bölümünden kamerasını çıkardı ve çekime başladı.

Sevişin dedi Jozef, yoksa birkaç kemiğinizi kırmak zorunda kalacağım. Önce birbirine yaklaştı iki devlet büyüğü. Sonra başbakanı yanağından öptü cumhurbaşkanı. Bunu yapmayacağım dedi başbakan, istersen beni öldür, bunu asla yapmam. Jozef, March'ın silahını alarak başbakanın diz kapağına bir el ateş etti.

Acıdan kıvranıyordu başbakan. Cumhurbaşkanı ise derhal başbakanın dudağına yapıştı. Salıya sümük ağlayarak öpüşüyorlardı. *Birbirinizin içine girin şimdi de diye emretti Jozef. Öldür lan beni! diye bağırdı başbakan. Hey, sakın ol diye uyardı Jozef. Ölmek bir stışma taktiği değil. Derhal dediğini yapın şimdi. Cumhurbaşkanı, başbakanın içine girdi.*

— Yaşamak için ne yapıyorsun? dedi Jozef, başbakan.

— Siyaset dedi başbakan.

— Siyaset nedir?

— Devleti düzenleme işi dedi başbakan, konuşmakta güçlük çekiyordu.

— Yanılıyorsun. Halkı düzme işidir siyaset, üstelik ayakta. Kalkın lan ayağa!

— Niye yapıyorsun bunu?

— Yaşamımı bu şekilde sağlıyorum diyelim.

— Yeter artık, öldürecekse öldür.

Jozef hızla yanlarına gelerek başbakanın kafasını tuttu ve bir bıçakla boğazını kesti. Kan bir anda fişkirdi. Tam bu arada da cumhurbaşkanının penisi dışarıya çıkmış, ucundan iğrenç bir renkte döl akıyordu. Kendini kaybederek yere düştü. Bir el de ona sıktı March.

Meclisin üzerine çıkarak helikoptere bindi Jozef ile March. Tarikata da halkın arasına karışmaları gerektiğini, daha sonra gelip onları alacaklarını söyleyerek hızla oradan uzaklaştılar.

küfi halil okay.

genç serseriye öğütler

bütün ırmaklar yükselecek ama korkmayın her şey yerli yerinde
okullarda ellerinize cetveller vurulacak ve kurtlar mısırları kemirecek
mitralyözler üç ayaklara monte ediliyor
ve karınlar beyaz ve karınlar siyah ve karınlar karın
insanlar sırf dövülmek adına dövülüyorlar
mahkeme salonlarında karar baştan bellidir
gerisi tiyatrodur
sorgulama sonrası ya yarım-insansın ya da artık değilsin
devrim yanlısı olanlarınız var biliyorum
ama isyan edip yeni hükümetinizi kurunca
bir de bakarsınız sizin hükümetiniz yine eski babanızdır
yüzüne bir maske geçirmiştir sadece
hiçbir yerde değişen fazla bir şey yok
prag olayları macaristanı unutan çocukları biraz kıpırdattı
kafalarında che imajı,
boyunlarında castro resimli muskaları,
william burroughs, jean genet ve allen ginsberg'in önderliğinde
parklarda dolaşıp 00000MMMMM çekiyorlar

bu yazarlar yumuşamış, fittirmiş, kocamış, kadınlaşmıştır -homolaşmış değil,
kadınlaşmış-
ve ben polis olsam beyinlerini kendi ellerimle dağıtmak isteyebilirim
isterseniz beni asın
sokaktaki yazar birtakım gerizekalılara kışını yalattıyor
yazmak istiyorsanız yazabileceğiniz bir tek yer var
daktilonuzun başında ve yalnız
sokağa gitmek gereksiniminde olan bir yazar sokağı bilmeyen bir yazardır
yüz kişiye yüz hayat yetecek kadar fabrika, genelev, mapus, bar ve park hatibi gördüm
kendine bir isim yaptıktan sonra sokağa çıkmak işin kolayına kaçmaktır
thomas ve behan'ı sevgilileriyle öldürdüler
viski ile, aptalca hayranlıkları ile, kolay kadınlar ile,
en az bir ellisi daha öyle gitti ve işte şikago, ve işte prag,
her zaman olduğu gibi,
küçük çocuklar dayak yemeye devam edecekler
ve eğer büyüyebilirlerse onlar da başkalarını marizleyecekler
evimde oturup biramı içen,
yemeğimi yiyen ve yanındaki kadın yüzünden havasından geçilmeyen
şu allahın belası devrimcilerin öğrenmesi gereken şey şu:
değişim içerden dışarıya doğru olmalı
sokaktaki adama yeni bir şapka verir gibi yeni bir rejim veremezsiniz
karnını doyurup gizzy dillespie'nin tüm plaklarını hediye etseniz de
iki paralık alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemeyecektir
ortalıkta devrimin artık kaçınılmaz olduğunu haykıran bir sürü insan var,
ama şahsen bir hiç uğruna insanların ölmesini istemem,
demek istediğim insanların çoğunu öldürseniz de bu işe yaramaz
bir avuç iyi insana da yazık olur
elinize ne geçecek:
yeni bir hükümet,
kuzu postuna bürünmüş yeni bir diktatör,
ideoloji silah satışları üzerine kurulmuş

geçen akşam genç bir adam bana şöyle dedi
(pek hoş ve ruhani bir tavırla halının ortasına oturmuştu)
"kanalizasyonların hepsini tıkayacağım
bu şehir boklar içinde yüzecek!"
tanrı aşkına fikir diye bana sunduğu boklar
tüm los angeles ve pasadena'nın yarısını boka gömmeye yeterdi
sonra da "bana bir bira versene bukowski" dedi
yanındaki kaltak bacak bacak üstüne atmıştı
kalktım verdim
devrim kelimesi hoş geliyor kulağınıza değil mi?
ama hiç hoş değildir inanın bana
devrim nedir söyleyeyim
kan, bağırsak ve delilik
yolunuza çıktıkları için ölen küçük çocuklar,
olup bitenden habersiz yavrular,
yanınızdaki orospunun,
hatta karınızın gözünüzün önünde önce kasaturalanıp sonra ırzına geçilmesi
bir zamanlar miki fare filmlerine gülebilen erkeklerin birbirlerine işkence etmeleri
böyle bir eyleme girmeden önce bu eylemin ruhu nerededir
ve eylem bittiğinde nerde olacaktır diye iyice düşünmek lazım
dostoyevskinin suç ve cezasına katılmıyorum
hani kimseyi şartlar ne olursa olsun öldürmemelisin meselesi
ama çok iyi düşünmek lazım

işin gülünç tarafı tek kurşun sıkmadan canımızı alıyorlar
para babalarının şişko oğlanları beverley hills'te 14 yaşında kızların ırzına geçerken
ben de bir yerlerde asgari ücretle belimi kırıyordum
helada 5 dakika fazla kaldığı için kovulan adamlar gördüm
anlatmak istemediğim çok şey gördüm
ama bir şeyi öldürmeden önce yerine daha iyisini koyabileceğinizden emin olun
parklarda nefret palavraları sıkkan siyasi fırsatçılardan daha iyi bir şey olsun elinizde
burnunuzdan gelecek bir eylem için
36 aylık bir garanti ile yetinmeyin
devrime duyulan romantik özlemin dışında
olumlu hiçbirşey göremedim henüz
ne gerçek bir lider
ne de devrim sonrası kesin gelen ihanetin önüne geçebilecek sağlam bir platform

eğer birini yokedeceksem
o adamın bir kopyasının aynı yöntemle yerine konduğunu görmek istemem
tarihi, bir bar helasında barbut satan sarhoşlar gibi harcadık
yanında evden kaçmış 16 yaşında bir kız,
midende de başkasının birası varken devrimden söz etmek kolay
beynelmilel ün sahibi kıcı kırık üç yazarın
00000MMMM oyununa kendini kaptırıp dans ederek
devrim diye haykırmak kolay
ama devrimi başlatmak ,
devrimi gerçekleştirmek başka şeydir dostlar
paris 1870-71 sokaklarda 20000 ölü,
sokaklar kan seli ve fareler cesetleri kemiriyor
ve insanlar aç
ve aç insanlar fareleri cesetlerin üzerinden toplayıp yiyor,
ve paris nerdedir bu akşam dostlar?
nedir paris bu akşam?
karşımda oturan bu genç ortalığı boka bulamak istiyor ve gülümsüyor
henüz yirmi yaşında ve genellikle şiir okuyor
şiir lavabonuzdaki bulaşık bezinden başka nedir ki?

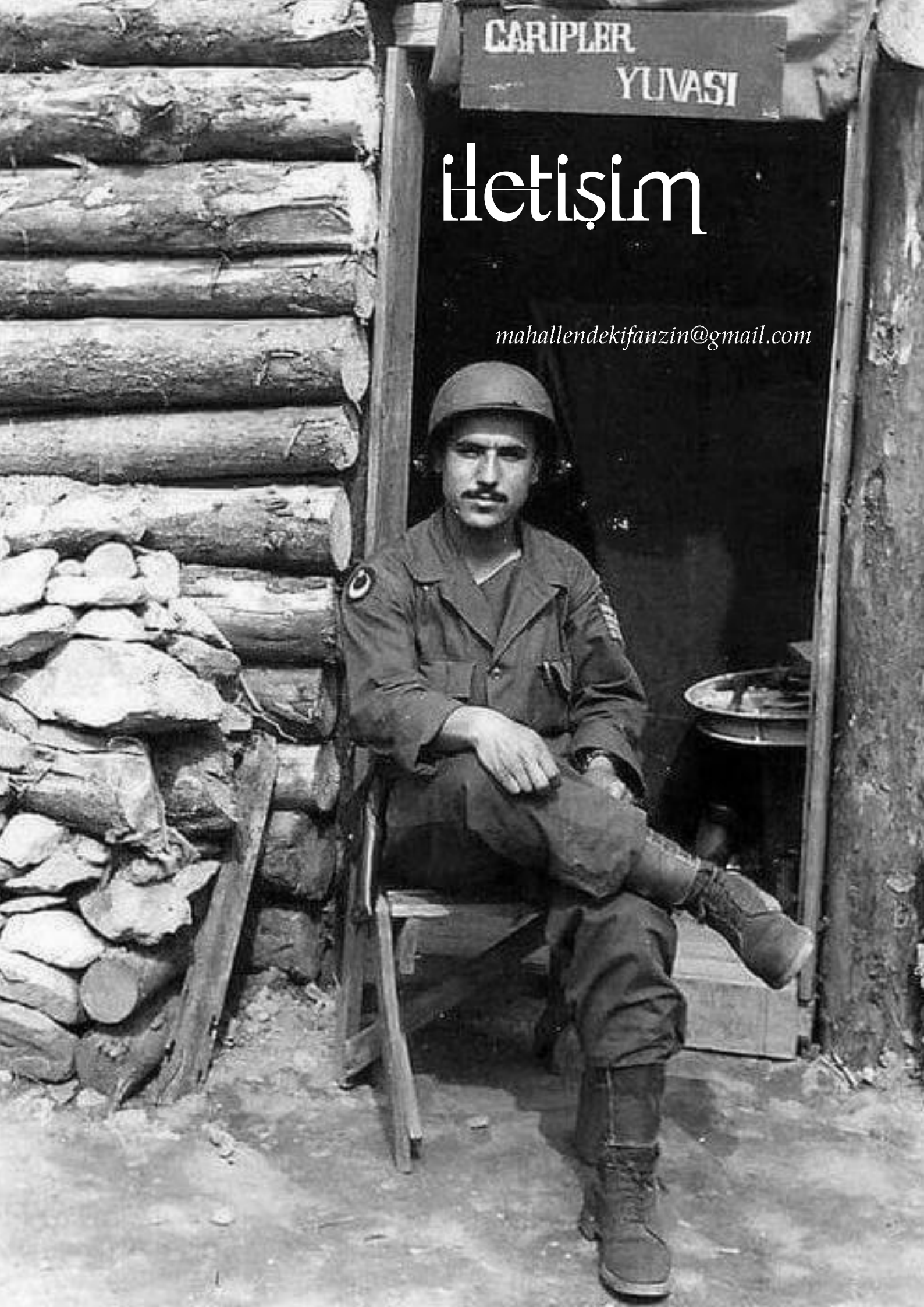
Suikaste uğramadı.
Kennedy kalbine yenildi.

CARİPLER
YUVASI

iletisim

mahallendekifanzin@gmail.com

*Garbın cebin-i zalimi affetmedim seni
Türk'üm ve düşmanım sana kalsam da bir kişi
Ben şurezar-ı kalbimi kinimle süslerim
Kalbimde bir silâh ile ferdayı beklerim
Kabrinde müsterih uyu ey namdar atam
Evlâdının bugünkü adı sade intikam!*

bu bir saldırı değil, öz savunma fanzinidir.

MAHALLENDEKİ
POLİTİKACIYI
ÖLDÜR